ΟΙ ΑΝΑΓΚΕΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΛΙΒΙΣΙΟΥ

Ἐφαρμόζοντες τὸ νέον πρόγραμμα ἐκδηλώσεων τοῦ Συλλόγου μας, ὠργανώσαμεν μίαν ἐκδρομὴν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Ν. Λιβισίου Ὠρωποῦ, ὅπως εἴχαμε ἀναγγείλει καὶ στὰ προηγούμενα φύλλα μας. Ἡ ἐκδρομὴ αὐτὴ ἐκτὸς ποὺ εἶχε τεραστίαν ἐπιτυχίαν ἀπὸ ψυχαγωγικῆς πλευρᾶς ἦτο γόνιμος καὶ ἀποδοτική, διότι μᾶς ἔφερε εἰς ἐπαφὴν μὲ τοὺς πατριώτας μας καὶ τὰ προβλήματά τους μὲ τὴν λύσιν τῶν ὁποίων θὰ ἀσχοληθῇ ὁ Σύλλογος ἐκπληρῶν ἔτσι τὸν σκοπόν του.

Εἴκοσι οἰκογένειες πατριωτῶν μας εἶναι ἐγκατεστημένες στὸ Ν. Λιβίσιον ἀπὸ τὸ 1925. Τοὺς ἔχει δοθεῖ ἀγροτικὴ ἐγκατάστασις χάρις στὰς ἐνεργείας τοῦ συμπολίτου μας κ. Ἀντωνίου Τζιζῆ ὁ ὁποῖος ἐνήργησε τότε διὰ τὴν ἀπαλλοτρίωσιν τῶν κλήρων των.

Οἱ πατριῶται μας ποὺ εἶναι ἐγκατεστημένοι ἐκεῖ μὲ τὶς οἰκογένειές τους εἶναι οἱ ἑξῆς:

Νικόλαος Παρασκευᾶς, Νικόλαος Στρατῆς, Δημήτριος Τσακιρέλλης, Ἀντώνιος Τσουφαντάρης Σάββας Στρογγύλης, Ἀντώνιος Καριώτης, Λουΐζα χήρα Στρατῆ, Νικόλαος Κοντούλης Νικόλαος Στρατῆς, Ἐμμανουὴλ Σίλλιελης, Θεόφιλος Χατζημόσκου, Σάββας Χατζηπανηγύρης, Γιάννης Χατζηπανηγύρης, Μιχαὴλ Μακρῆς Μιχαὴλ Καλαβρέζος, Γεώργιος Παρασκευᾶς. Ἐπίσης ἔχουν πανδρευθεῖ πατριώτισσες καὶ ἐγκατεστάθηκαν ἐκεῖ καὶ οἱ ντόπιοι Θεοφάνης Πέπας, Χρῆστος Καλάργυρος, Ἀντώνιος Μιχάλαρος καὶ Κωνσταντῖνος Κουζούπης.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Ν. Λιβισίου ζοῦν ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα τῶν κλήρων των καὶ ἀπὸ τὴν προσωπικήν των ἐργασίαν εἰς τὰ γειτονικὰ λιγνιτωρυχεῖα. Οἱ κλῆροι εἶναι σαράντα στρέμματα καὶ τὸ εἰσόδημά τους δὲν εἶναι ἀρκετὸν διὰ τὴν συντήρησιν μιᾶς οἰκογενείας. Οἱ ἐργατικοὶ ὅμως πατριῶτες μας δὲν ἀρκοῦνται εἰς αὐτὰ καὶ δέκα πέντε νέοι ἄνδρες ἐργάζονται τώρα εἰς τὰ λιγνιτωρυχεῖα μὲ σαράντα πέντε δραχμὰς ἡμερομίσθιον.

Ἡ ζωή τους κυλᾶ ἥσυχα χωρὶς νὰ ὑποφέρουν ἢ νὰ στεροῦνται, ἁπλῶς μὲ μόνη ψυχαγωγία τὸ ραδιόφωνον μὲ τὸ ὁποῖον ἔχουν ἐφοδιασθεῖ ὅλοι.

Ἕνα ἀπὸ τὰ προβλήματα ποὺ ἔχει τὸ χωριό τους, ὅπως μᾶς εἶπε, ὁ πατριώτης μας Νικόλαος Παρασκευᾶς εἶναι ἡ ἔλλειψις ἱερέως. Ἡ ἐκκλησία τους Ζωοδόχος Πηγὴ μένει ἀλειτούργητη ἀκόμη καὶ τὶς Μεγάλες Γιορτές. Ὅπως μᾶς ἐξήγησε ἡ ἐκκλησία αὐτὴ ἀνήκει στὴν Μονὴν Πεντέλης καὶ αὐτὸς εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους ποὺ δὲν διορίζει ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἱερέα ἐκεῖ. Οἱ πατριῶται μας λοιπὸν ζητοῦν ἕναν συνταξιοῦχον ἱερέα στὸν ὁποῖον προσφέρουν ἀντὶ ἀμοιβῆς κατοικίαν, δέκα ἑπτὰ ρίζες ἐλιὲς καὶ διακόσιες δραχμὲς τὸν μῆνα. Σχετικὲς ἐνέργειες γίνονται ὑπὸ τοῦ Συλλόγου καὶ τῆς ἐφημερίδος πρὸς ἐξεύρεσίν του.

Σχολεῖον δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχῃ ἕνα τόσο μικρὸ χωριὸ καὶ καμμιὰ δεκαπενταριὰ παιδιὰ πηγαίνουν στὸ σχολεῖο τοῦ Μαρκοπούλου ὅπου ὑπάγεται καὶ τὸ χωριό.

Ἄλλο ἕνα μεγάλο πρόβλημα γιὰ τὸ ὁποῖον ζήτησαν τὴν βοήθειά μας εἶναι νὰ πάρουν ὁριστικὰ παραχωρητήρια τῶν κλήρων των ἀπὸ τὸ Κράτος. Ἐπὶ τόσα χρόνια δὲν κατορθώθη νὰ γίνῃ αὐτὸ καὶ δὲν ἔχουν δικαίωμα ἀκόμη νὰ κάνουν ὁποιαδήποτε πώλησι ἢ μεταβίβασι. Τὰ κτήματά τους καταπατοῦνται ἀπὸ τοὺς ἐπιτηδείους χωρὶς νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερασπίσουν ὅτι τοὺς ἀνήκει. Κτήματα ποὺ ἀπὸ ἀκαλλιέργητες ἐκτάσεις ἔγιναν ἀποδοτικὰ χάρις στοὺς μόχθους τόσων ἐτῶν.

Ὁ Σύλλογός μας ἐνεργεῖ σχετικῶς καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος διότι σκοπός του εἶναι νὰ βοηθῇ διὰ παντὸς τρόπου ὅλους τοὺς πατριώτας ὁπουδήποτε κι' ἂν εὑρίσκωνται. Ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθωμεν ἐν καιρῷ. . . .

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΝΕΑΝ ΜΑΚΡΗΝ

Τὴν Κυριακὴν 13ην Ἰουλίου ὁ Σύλλογός μας διοργανώνει ἐκδρομὴν εἰς Ν. Μάκρην πρὸς ὁμαδικὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ πατριωτῶν μας.

Ἐκκίνησις ἐκ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας 76, ὥραν 7,30' π.μ.
Μετάβασις εἰς Ν. Μάκρην καὶ παρακολούθησις λειτουργίας εἰς ἐκκλησίαν Ἁγ. Κωνσταντίνου.
Ἀναχώρησις ἐκ Ν. Μάκρης δι' Ἀθήνας ὥρα 9 μ. μ.
Ἔξοδα (ναῦλα) δραχ. 25.
Δηλώσεις συμμετοχῆς εἰς κ. Δέσποιναν Ζαμπάκη, Ἱπποκράτους 5, τηλ. 614-531.

ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΡΕΣ

Συνέχεια ἀπὸ τὴν 1 σελίδα

ἠκολούθησε τοιαύτη τῶν προυχόντων Λειβησίου· οὕτω συνελήφθησαν ὁ Γεώργ. Ἀναγνωστόπουλος, ὁ ἱερεὺς Δημήτριος Χαστᾶς, ὁ διδάσκαλος Κυριακὸς Τσακίρης, ὁ ἐπιμελέστατος οὗτος σκαπανεὺς τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων· ὁ Χριστόδουλος Παν. Κηὲλ - Πανηγύρης, ὁ Γεώργιος Κοντός, ὁ Γεώργιος Πανηγύρης, ὁ Θεόδωρος Χατζηκυριακοῦ, οἱ ἀδελφοὶ Ἀντώνιος καὶ Μιχαὴλ Χατζῆ - Ἀντωνίου, οἱ ἀδελφοὶ Μιχαὴλ καὶ Παναγιώτης Τεληπάση, οἱ ἀδελφοὶ Βασίλειος καὶ Στέλιος Θεοδοσιάδαι καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ἐν ὅλῳ περὶ τὰ 20—25 πρόσωπα· ἀπεστάλησαν ὅλοι εἰς τὸ στρατοδικεῖον καὶ οἱ περισσότεροι ὑπὸ καθεστὼς φοβερῶν κακώσεων καὶ στερήσεων, ὑπέκυψαν, ἀναδειχθέντες οὕτω μάρτυρες τῆς Ἐθνικῆς Ἰδέας καὶ τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ Τοῦρκοι παρὰ τὸ ὅτι, ἡ ἐπιστολὴ εὑρέθη εἰς τὸ Λειβήσιον, ὑπώπτευον ὅτι ἡ ὅλη ἐθνικὴ κίνησις κατηυθύνετο ἀπὸ τὴν Μάκρην, καὶ διὰ τοῦτο ἀρχίζουν νὰ ἐφαρμόζουν πρόγραμμα ἐξοντώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου, Μάκρης καὶ Λειβησίου. Ἡ πρώτη ὁμὰς ἐκτοπιζομένων, εἰς τοὺς ὁποίους περιελαμβάνετο καὶ ὁ ἔχων τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ὁμιλῇ, ἀποστέλλεται τὴν 13ην Ὀκτωβρίου 1916, εἰς τὸ Βουρδούριον τοῦ Ἰκονίου. Ὀλίγας ἡμέρας πρίν, συλλαμβάνεται ὁ μύστης τῆς Ἐπιστήμης τοῦ Δικαίου Γεώργιος Λαζαρίδης καὶ ἀποστέλλεται εἰς τὸ στρατοδικεῖον, ὅπου, ὑπὸ συνθήκας φοβερῶν μαρτυρίων, ἀποθνήσκει, περιβληθεὶς τὸν φωτοστέφανον τοῦ ἐθνομάρτυρος.

Ὁ Γεώργιος Λαζαρίδης, ἐσπούδασεν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, δαπάνῃ τῆς οἰκογενείας Μανὲ ἢ Γιαγκλίτζη, τῆς ὁποίας τὴν θυγατέραν Δέσποιναν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του ἐνυμφεύθη, σεβασθεὶς τὴν ἣν συνῆψε συμφωνίαν. Δὲν κατέλιπε εἰς τὴν πολυμελῆ οἰκογένειάν του, σπουδαίαν κτηματικὴν ἢ χρηματικὴν περιουσίαν, διότι τὴν δικηγορίαν ἤσκει περισσότερον ὡς κοινωνικὸν λειτούργημα παρὰ ὡς μέσον πλουτισμοῦ.

Ἐκοσμεῖτο ἀπὸ θερμοτάτην φιλοπατρίαν, ἠγόραζε λαχεῖα τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου ἀπὸ τὴν Σμύρνην δι' ἐμπίστων προσώπων, καὶ τὰ ἔσχιζε αἱ ἐθνικαὶ ἐπιτυχίαι ἀπετέλουν τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς του.

Ὁ ἐθνοπρεπὴς αὐτὸς ἐπιστήμων, ἂν συνέβαινεν νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὰ μεγάλα κέντρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ τὴν Σμύρνην, τὴν Κων)πολιν, ἢ τὰς Ἀθήνας, θὰ διεδραμάτιζεν ρόλον πανελληνίου ἀνδρός. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι ὁ περίφημος διὰ τὸν Φιλελληνισμόν του καὶ τὴν Χριστιανοφιλίαν του, ἴσως δὲ ἐν τῷ κρυπτῷ Χριστιανός, σοφὸς Τουρκοκρὴς Καϊμακάμης τότε Μάκρης, Μουστᾶ ἐφέντης, τοῦ ὁποίου τὴν φωτογραφίαν εἶχαν ἀναρτήσει εἰς τὰ σαλόνια των, πολλαὶ Μακρηναὶ οἰκογένειαι, συγχρόνως καὶ φίλος τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, εἰς τὰ Χανιά, ὅταν ὁ Μέγας Κρὴς ἤσκει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου, ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἴπω, λέγω, ὅτι κατὰ τὰς τακτικὰς ἐπισκέψεις του εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Λαζαρίδου ἔλεγεν ὅτι εὕρισκεν ἐν τῷ προσώπῳ του πολλὰ προσόντα συμπίπτοντα μὲ τὰ τοιαῦτα τοῦ μεγάλου ἐκείνου πολιτικοῦ ἀνδρός, προεῖπεν δὲ εἰς τὸν ἀείμνηστον Λαζαρίδην περὶ τοῦ διεθνοῦς ρόλου, τὸν ὁποῖον θὰ διεδραμάτιζε ὁ δικηγόρος τῶν Χανίων Βενιζέλος. Ὁ Λαζαρίδης οὐδέποτε, διὰ τὰς ὑπηρεσίας του πρὸς τὴν Κοινότητα, πρὸς τὰ σχολεῖα ἢ τοὺς λειτουργούς των, ἐζήτησε νὰ ἀμειφθῇ, ἔμενε δὲ ἔκπληκτος, ὅταν ἄλλοι συνάδελφοί του διὰ παρομοίας ὑπηρεσίας ἤγειρον ἀξιώσεις ἀμοιβῆς.

Διετήρει σπουδαίαν βιβλιοθήκην νομικῶν, κοινωνιολογικῶν καὶ ἄλλων ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων καὶ ἐτακτοποίει τὰς ὑποθέσεις τῶν πελατῶν του Ἑλλήνων, Τούρκων, Ἑβραίων μὲ τάξιν σπανίαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐζήλευον καὶ μεγάλα δικηγορικὰ γραφεῖα τῆς Κων)πόλεως καὶ τῶν Ἀθηνῶν.

Ἦτο αὐστηρὸς τιμητὴς τῶν παρεκτροπῶν εἰς ζητήματα Ἐθνικὰ καὶ ἠθικά, διὰ τοῦτο διετήρει εἰς τὸ γραφεῖόν του ἕνα φάκελλον ἐπιγραφόμενον «Ἠθικοὶ καὶ Λογικοὶ μαργαρῖται τῶν ἐν Μάκρῃ Ἐπιστημόνων». Τί περιεῖχε ὁ φάκελλος αὐτός; Μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ἕνα τηλεγράφημα ἐπιστήμονος συμπολίτου μας, ὁ ὁποῖος, ἀτυχῶς, εἰς στιγμὰς ἐξάρσεως προσωπικῶν παθῶν, δὲν ἐδίστασε νὰ καταγγείλῃ εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλην τὸν ἀναμορφωτὴν τῆς Πατρίδος μας καὶ διδάσκαλον τοῦ Γένους, Μιχαὴλ Μουσαῖον, ὡς ἐξυβρίσαντα τὴν Μωαμεθανικὴν θρησκείαν εἰς τὸν πρόλογον τοῦ συγγράμματός του «Βατταρισμοί»! Πράγματι, ὁ Μιχαὴλ Μουσαῖος ἀναφέρει ἐκεῖ, ὅτι ἡ μοιρολατρεία τῆς Μουσουλμανικῆς θρησκείας, ἀπεργάζεται τοὺς πιστούς της δεισιδαίμονας καὶ ὡς ἐκ τούτου συντελεῖ εἰς τὴν πνευματικήν των καθυστέρησιν.

Στὸν ἴδιον φάκελλον, περιείχετο καταγγελία ἄλλου συμπολίτου μας κατὰ τοῦ ἰδίου τοῦ Λαζαρίδου, πρὸς τὸ Σεϊχοὺλ - Ἰσλαμάτον, τὴν ἀνωτάτην τότε θρησκευτικὴν ἀρχὴν τῶν Τούρκων. Ἡ καταγγελία ἦτο, ὅτι, ὁ Λαζαρίδης ἐξύβρισε τὸν Σεϊχοὺλ - Ἰσλάμη· ἡ ζωὴ τότε τοῦ Λαζαρίδου ἐσώθη τῇ ἐπεμβάσει τοῦ ἐν Μάκρῃ Γαλλικοῦ Προξενικοῦ Πράκτορος Ἱππολύτου Καζίλη, θερμοτάτου Φιλέλληνος. Ἐπειδὴ οὗτος ἀπὸ τὸν εὐφυέστατον Λαζαρίδην καὶ ἐτηλεγράφησε εἰς τὸν ἐν Κων)πόλει Πρεσβευτὴν τῆς Γαλλίας Καμπών, ὅτι ὁ Γεώργιος Λαζαρίδης τυγχάνων νομικὸς σύμβουλος τοῦ Προξενικοῦ Πρακτορείου, κινδυνεύει ἀπὸ τὴν συκοφαντικὴν ἐκείνην καταγγελίαν.

Ὁ Πρεσβευτής, βάσει τοῦ τότε ἰσχύοντος καθεστῶτος, τῶν διομολογήσεων, (τῶν Καπιτουλασιόν), ὄχι μόνον ἀπήλλαξε τὸν Λαζαρίδην τῆς κατηγορίας, ἀλλὰ ἠρώτησε καὶ ποίαν τιμωρίαν ἀξιοῖ οὗτος διὰ τοὺς κατηγόρους του.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ σπουδαίου τούτου ἐπιστήμονος ἀξίζει νὰ ἀκουσθῇ εἰς τὴν σημερινήν μας συγκέντρωσιν:

«Οὐδεμίαν τιμωρίαν διὰ τοὺς συκοφάντας μου ἐπιθυμῶ, ἀρκετὴ δι' αὐτοὺς τιμωρία εἶναι ὁ βαρύτατος φόρτος τῆς παχυλῆς ἀμαθείας, ὃν φέρουσι ἐπὶ τῆς ράχεώς των»!

(Ἀκολουθεῖ)
ΓΕΩΡ. ΗΛ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ Ο "ΓΛΑΥΚΟΣ„

Τὸ νέον Δ. Σ. τοῦ Συλλόγου μας δὲν ὑστέρησε τοῦ πρώτου εἰς δραστηριότητα καὶ ζῆλον. Ἐκδρομάς, συμμετοχὴν εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῶν Μικρασιατικῶν Σωματείων Ἀθηνῶν—Πειραιῶς, συγκεντρώσεις συμπατριωτῶν μας καὶ ἄλλα πολλὰ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὸ Δ. Σ. τοῦτο. ἡ σπουδαιοτέρα ὅμως πρᾶξις του εἶναι ἡ ἵδρυσις κατὰ τὸ Καταστατικὸν τοῦ Συλλόγου μας, τοῦ Πρώτου Παραρτήματός του ἐν Ἀθήναις, τὸ προσωρινὸν Δ. Σ. τοῦ ὁποίου, μέχρι τῆς δι' ἀρχαιρεσιῶν ἀναδείξεως τοῦ τακτικοῦ τοιούτου, ἀπετελέσθη ὑπὸ τῶν κ.κ. Κωνσταντίνου Κοφτεροῦ, ὡς Προέδρου, Μιχαὴλ Χατζηκωνσταντίνου ὡς ἀντιπροέδρου, Ἀντιγόνης Γεωργαλίδου ὡς Γεν. Γραμματέως, Μιχ. Θεοδοσιάδου ὡς Ταμίου καὶ Εἰρήνης Βελισσαρίου, Ἑλένης Δουλῆ, Χρυσούλας Βράτσου, Γεωργίου Παναγῆ καὶ Ἰωάννου Λουϊζίδη ὡς μελῶν, περὶ τῆς δράσεως τοῦ ὁποίου θὰ ὁμιλήσωμεν εἰς τὸ προσεχὲς μας φύλλον.

Σχετικὴ μὲ τὴν δρᾶσιν τοῦ Συλλόγου μας εἶναι καὶ ἡ τελευταίως ἰδίᾳ καταβαλλομένη προσπάθεια ἀπὸ πολλὰς πλευρὰς πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἑνότητος τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ συμπατριωτῶν μας, διότι, ὡς γνωστόν, ἐκτὸς τοῦ Συλλόγου μας, συνεστήθη καὶ ἄλλος Σύλλογος Μακρηνολιβισιανῶν «Ἡ Τελμησσὸς» ὑπὸ μελῶν τοῦ Συλλόγου μας κατὰ τὸ πλεῖστον, τὰ ὁποῖα διέσπασαν τὴν ἑνότητα τῶν συμπατριωτῶν μας, ἀποσχισθέντα τοῦ Συλλόγου μας, διὰ λόγους, τοὺς ὁποίους ἴσως μᾶς δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκθέσωμεν ἄλλοτε.

Ἐπὶ τῆς συμφιλιωτικῆς ταύτης προσπαθείας, ἐσημειώθησαν αἱ ἀκόλουθοι ἐξελίξεις:

Μὲ τὴν πρωτοβουλίαν πολλῶν συμπατριωτῶν μας, τὴν 23ην Μαΐου ἐ. ἔ. συνεκροτήθη εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις οἰκίαν τοῦ Προέδρου τοῦ Γλαύκου κ. Βασιλείου Ἁγιορείτη, σύσκεψις ἐκπροσώπων τῶν δύο Συλλόγων καθ' ἣν ἀντηλλάγησαν αἱ ἑκατέρωθεν ἀπόψεις καὶ ἐλήφθησαν ὡρισμέναι ἀποφάσεις. Περὶ τούτων μᾶς παρεχωρήθη πρὸς δημοσίευσιν ὑπὸ τοῦ κ. Β. Ἁγιορείτη, (ὅστις τῇ παρακλήσει ὅλων ὅσοι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν σύσκεψιν ταύτην, συνέταξε τὸ πρακτικὸν τῶν συζητήσεων) τὸ ὑπ' αὐτοῦ συνταχθὲν σχετικὸν πρακτικόν, ὅπερ ἔχει ἐπὶ λέξει, ὡς ἑξῆς:

ΤΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 23ην τοῦ μηνὸς Μαΐου τοῦ ἔτους 1958, ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 8 μ.μ. οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς μέν: 1) Μιχαὴλ Σαράφης, Πρόεδρος τοῦ ἐν Ἀθήναις ἑδρεύοντος Σωματείου τῶν ἁπανταχοῦ Μακρηνῶν καὶ Λιβισιανῶν «Ἡ Τελμησσός», 2) Ἀδαμάντιος Σκυφτός, 3) Μιχαὴλ Τσίλλερ, 4) Αὐγερινὸς Κώτσογλου καὶ 5) Μιχαὴλ Βασιλειάδης, μέλη τοῦ Δ.Σ. τοῦ ἀνωτέρω Σωματείου καὶ ἀφ' ἑτέρου: 1) Βασίλειος Ἁγιορείτης, Πρόεδρος τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἑδρεύοντος Σωματείου «ΕΝΩΣΙΣ ΜΑΚΡΗΝΩΝ «Ο ΓΛΑΥΚΟΣ», 2) Βύρων Τσακίρης, ἀντιπρόεδρος τοῦ ἀνωτέρω Σωματείου, 3) Εἰρήνη Βελισσαρίου, 4) Ἀντιγόνη Γεωργαλίδου καὶ 5) Μιχαὴλ Χατζηκωνσταντίνου, μέλη τοῦ Δ. Σ. τοῦ ἐν Ἀθήναις Παραρτήματος τοῦ Σωματείου τούτου, συνελθόνες ἐν τῇ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μπουμπουλίνας ἀριθ. 4 κατοικίᾳ τοῦ κ. Β. Ἁγιορείτη, προκειμένου νὰ συσκεφθῶμεν καὶ ἀποφασίσωμεν ἐπὶ τῆς πανταχόθεν προβαλλομένης ἐπιτακτικῆς ἀνάγκης τῆς ἐξευρέσεως τρόπου ἀποκαταστάσεως τῆς ἑνότητος τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ συμπατριωτῶν μας καὶ ἄρσεως τῆς ὑφισταμένης ἀπαραδέκτου, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν καταστάσεως, τῆς ὑπάρξεως δηλαδή, δύο Συλλόγων Μακρηνολιβισιανῶν, ἐν ἀρχῇ καὶ κατὰ πρότασιν τοῦ κ. Β. Ἁγιορείτη ἐξελέξαμεν προϊστάμενον τῆς συσκέψεως τὸν κ. Μιχαὴλ Σαράφην, ὅστις εὐχαριστῶν τὸν κ. Β. Ἁγιορείτην διὰ τὴν πρότασίν του ἀπεδέχθη τὴν ἐκλογήν του καὶ ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν αὐτῆς, τονίσας ὅτι εἶναι περιττὴ πολυτέλεια καὶ ἐπιζήμιος διὰ τὸ κοινὸν καλὸν ἡ ὕπαρξις δύο Συλλόγων, εὔχεται δὲ καὶ προτείνει τὴν συνένωσιν αὐτῶν πρὸς τὸ καλὸν ὅλων τῶν συμπατριωτῶν μας.

Μεθ' ὃ τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ παριστάμενος Πρόεδρος τοῦ Δ. Σ. τοῦ ἐν Ἀθήναις Παραρτήματος τοῦ Γλαύκου κ. Κ. Κοφτερός, ὁ ὁποῖος εὔχεται καὶ συνιστᾷ τὴν συμφιλίωσιν καὶ ἕνωσιν τῶν πατριωτῶν μας καὶ τῶν δύο Συλλόγων, παρακαμπτωμένων τῶν μεταξύ μας διαφορῶν καὶ λησμονουμένου τοῦ παρελθόντος, ἀποχωρεῖ δὲ τῆς συσκέψεως, ἥτις συνεχίζεται μεταξὺ τῶν παρισταμένων ὡς ἄνω.

Ὁ λόγος δίδεται ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ Γλαύκου κ. Β. Ἁγιορείτην, ὅστις χαιρετίζει τὴν σύσκεψιν καὶ τονίζει τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ὑπάρξεως δύο Συλλόγων καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς συνενώσεως αὐτῶν. Πρὸς ὀρθὴν ὅμως ἀντιμετώπισιν τοῦ ὅλου ζητήματος καὶ ἀποφυγὴν εἰς τὸ μέλλον διασπαστικῶν ἐνεργειῶν καὶ τάσεων φρονεῖ ὅτι εἶναι ἀναγκαία ἡ ἐξιστόρησις τῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ὡδήγησαν εἰς τὴν διάσπασιν τοῦ πρώτου Συλλόγου «Ὁ Γλαῦκος». Δὲν ἐπιμένει ὅμως εἰς τοῦτο πρὸς ἀποφυγὴν ἀναζωπυρώσεως τῶν παθῶν καὶ πρὸς ὑποβοήθησιν τῆς συμφιλιωτικῆς προσπαθείας, τονίσας τὴν ἄμεσον ἀνάγκην τῆς ἐξευρέσεως παραδεκτοῦ τρόπου ἀποκαταστάσεως τῆς ἑνότητος τῶν συμπατριωτῶν μας.

Διεξαχθείσης ἐν συνεχείᾳ συζητήσεως ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου διεπιστώθη ὑφ' ὅλων τῶν παρισταμένων ἡ ἀνάγκη τῆς συνενώσεως τῶν δύο Συλλόγων, πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ὁποίας δέον νὰ λησμονηθῇ τὸ παρελθόν. Ὁ κ. Μ. Χατζηκωνσταντίνου ἐτόνισε χαρακτηριστικῶς ὅτι εἶναι διάχυτον εἰς ὅλους τοὺς συμπατριώτας μας τὸ αἴσθημα τῆς συμφιλιώσεως, μὲ τὴν διαπίστωσιν δὲ ταύτην συνεφώνησαν ἅπαντες οἱ παριστάμενοι.

Ἐν κατακλεῖδι ἐξήχθη τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ ἐξεύρεσις τρόπου ἀποκαταστάσεως τῆς ἑνότητος τῶν συμπατριωτῶν μας καὶ τῆς ἐκπροσωπήσεως αὐτῶν ὑπὸ ἑνὸς καὶ μόνον Συλλόγου.

Μεθ' ὃ ἡ σύσκεψις εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ θέματος τούτου, τῆς ἐξευρέσεως δηλαδὴ τρόπου ἐκπροσωπήσεως τῶν ἁπανταχοῦ Μακρηνολιβισιανῶν, καὶ ὁ κ. Μιχαὴλ Σαράφης προτείνει ὅπως, πρὸς προπαρασκευὴν τοῦ ἐδάφους, μεσολαβήσῃ ἕνα χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ διὰ κοινῶν ἐνεργειῶν θὰ ἐπέλθῃ ἐπαφὴ μεταξὺ τῶν μελῶν τῶν δύο Συλλόγων.

Εἰς τοῦτο ἀντιτείνει ἡ κ. Βελισσαρίου, ἡ ὁποία προτείνει ἄμεσον ἐξεύρεσιν τρόπου συνενώσεως τῶν δύο Συλλόγων, μὲ τὴν πρότασιν δὲ ταύτην συμφωνοῦν ἐν ἀρχῇ οἱ κ.κ. Χατζηκωνσταντίνου καὶ Βασιλειάδης, κατόπιν δὲ διαλογικῆς συζητήσεως ἀπεφασίσθη ὁμοφώνως ἡ συζήτησις ἐπὶ τοῦ πρακτικοῦ τρόπου τῆς συνενώσεως τῶν δύο Συλλόγων.

Κατόπιν τούτου ὁ κ. Προϊστάμενος παρεκάλεσε τὸν κ. Β. Ἁγιορείτην, ὅπως ὡς Πρόεδρος τοῦ Γλαύκου καὶ ὡς νομικὸς ἐκθέσῃ τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπόψεις του, οὗτος δὲ λαβὼν τὸν λόγον, ἔθεσε, κατ' ἀρχήν, τὸ ζήτημα, ἂν οἱ παριστάμενοι εἶναι δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι ὑπὸ τῶν Δ.Σ. τῶν Συλλόγων πρὸς συζήτησιν τοῦ θέματος τούτου, διότι, ἄλλως, ματαιοπονοῦμεν καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καταλήξωμεν εἰς θετικὰ ἀποτελέσματα, ὅταν μάλιστα ἔχομεν δύο ἐφημερίδας, ἡ μία τῶν ὁποίων ἐκδίδεται τυπικῶς ὑπὸ τοῦ μὴ παρισταμένου κ. Α. Πετρόγλου. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν φροντίδι τοῦ ἐν Ἀθήναις Παραρτήματος τοῦ Γλαύκου ἐκδιδομένην ἐφημερίδα «ἡ Φωνὴ τῆς Μάκρης καὶ τοῦ Λιβισίου» ἐδήλωσεν οὗτος ὅτι εἶναι ἀληθὲς ὅτι αὕτη φέρεται μὲν ἐπ' ὀνόματι τοῦ κ. Ἀντωνίου Τζιζῆ, ὡς ὅμως ἐδήλωσεν ὁ τελευταῖος οὗτος πρὸς τὸ Δ.Σ. τοῦ Γλαύκου θέτει οὗτος εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Συλλόγου τούτου τὸν τίτλον τῆς Ἐφημερίδος ταύτης, ὡς Πρόεδρος δὲ τοῦ Γλαύκου δηλοῖ κατηγορηματικῶς ὅτι ἡ ἐφημερὶς αὕτη ἀνήκει εἰς τὸν Σύλλογον, ὁ ὁποῖος καὶ δύναται νὰ διαπραγματευθῇ τὸ μέλλον αὐτῆς ὑπευθύνως.

Εἰς σχετικὴν δήλωσιν προέβη καὶ ὁ κ. Μιχαὴλ Σαράφης, ὅτι δηλαδὴ αὐτὸς καὶ οἱ ἄλλοι ἐκπρόσωποι τῆς Τελμησσοῦ εἶναι ἐξουσιοδοτημένοι ὑπὸ τοῦ Δ.Σ. τοῦ Συλλόγου τούτου πρὸς διαπραγμάτευσιν ὑπευθύνως ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου καὶ ὅτι ὁ κ. Ἀντώνιος Πετρόγλου δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὸ Δ.Σ. τοῦ ὑπ' αὐτοῦ (Μ. Σαράφη) ἐκπροσωπουμένου Σωματείου «Ἡ Τελμησσὸς» ἔχει δηλώσει ὅτι ἡ ἐφημερὶς «Μάκρη» ἀνήκει εἰς τὸν Σύλλογον τοῦτον, ὅστις δύναται νὰ διαπραγματευθῇ τὸ μέλλον της.

Κατόπιν τούτου συνεχίζων ὁ κ. Β. Ἁγιορείτης λέγει ὅτι τρεῖς τρόποι ὑπάρχουν πρὸς συνένωσιν: 1) Ἡ διάλυσις τῆς Τελμησσοῦ καὶ ἡ προσχώρησις τῶν μελῶν της εἰς τὸν Γλαῦκον, 2) ἡ διάλυσις τοῦ Γλαύκου καὶ ἡ προσχώρησις τῶν μελῶν του εἰς τὴν Τελμησσὸν καὶ 3) ἡ διάλυσις ἀμφοτέρων τῶν Συλλόγων καὶ ἡ δημιουργία ἑνὸς Συλλόγου τῶν ἁπανταχοῦ Μακρηνολιβισιανῶν, ὅστις καὶ θὰ ἐκδίδῃ ὑπευθύνως μίαν ἐφημερίδα. Καὶ ὡς Πρόεδρος μὲν τοῦ Δ.Σ. τοῦ Γλαύκου καὶ μέλος αὐτοῦ νομίζει ὅτι ἡ ἐπιβαλλομένη ἐν προκειμένῳ λύσις εἶναι ἡ πρώτη, ἡ διάλυσις δηλαδὴ τῆς Τελμησσοῦ καὶ ἡ προσχώρησις τῶν μελῶν της εἰς τὸν Γλαῦκον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀπεσπάσθησαν οἱ ἱδρυταί της. Ὡς ἄτομον ὅμως καὶ ἐπειδὴ γνωρίζει καλῶς ὅτι ἡ λύσις αὕτη δὲν εἶναι εὐχερὴς εἰς τὴν πρᾶξιν, προτείνει τὴν συγχώνευσιν τῶν δύο Συλλόγων καὶ τὴν δημιουργίαν ἑνὸς τοιούτου, ὅστις θὰ ἐκπροσωπῇ τοὺς ἁπανταχοῦ Μακρηνολιβισιανοὺς καὶ ὅστις θὰ ἐκδίδῃ τὸ ὑπεύθυνον δημοσιογραφικὸν ὄργανον. Περὶ τοῦ πρακτικοῦ καὶ νομικοῦ τρόπου πραγματοποιήσεως τῆς λύσεως ταύτης ἐπιφυλάσσεται νὰ ὁμιλήσῃ ἐν συνεχείᾳ.

Πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην ἄποψιν τοῦ κ. Β. Ἁγιορείτη συμφωνεῖ καὶ ὁ κ. Μιχαὴλ Βασιλειάδης καὶ ἡ κ. Εἰρήνη Βελισσαρίου. Ὁ κ. Αὐγερινὸς Κώτσογλου συμφωνεῖ καὶ προσθέτει ὅτι ὁ νέος Σύλλογος πρέπει νὰ ὀνομασθῇ «ΤΕΛΜΗΣΣΟΣ — ΓΛΑΥΚΟΣ». Εἰς τοῦτο ὅμως διαφωνοῦν οἱ πλεῖστοι τῶν παρισταμένων.

Ἡ δεσποινὶς Ἀντιγόνη Γεωργαλίδου προτείνει καὶ ἐπιμένει ὅτι ἡ μόνη ἐνδεδειγμένη λύσις εἶναι ἡ προσχώρησις τῆς Τελμησσοῦ εἰς τὸν Γλαῦκον, ὁ δὲ κ. Βύρων Τσακίρης, συμφωνῶν κατ' ἀρχὴν εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς συμφιλιώσεως ἐπιφυλάσσεται νὰ μελετήσῃ τὸ πρακτικὸν καὶ νομικὸν μέρος τοῦ ζητήματος καὶ νὰ ἐκθέσῃ τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπόψεις του εἰς τὴν προσεχῆ σύσκεψιν.

Κατόπιν, τέλος, μακρᾶς συζητήσεως ἡ σύσκεψις κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι:

1) Ἐπιβάλλεται ἡ αὐτοδιάλυσις τῶν δύο Συλλόγων διὰ τῶν συγκληθησομένων πρὸς τοῦτο Γενικῶν Συνελεύσεων τῶν μελῶν ἑκατέρου τούτων

2) Ἡ δημιουργία νέου Συλλόγου, μὲ νέον Καταστατικὸν καὶ ὑπὸ Νέον Τίτλον, καὶ

3) Ἡ ἔκδοσις μιᾶς μόνον ἐφημερίδος, ὑπευθύνου ὀργάνου τοῦ Νέου Συλλόγου.

Μεθ' ὃ καὶ περὶ ὥραν 11 μ.μ. λύεται ἡ σύσκεψις, ἡ ὁποία θὰ συνεχισθῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Β. Ἁγιορείτη, τὴν προσεχῆ Παρασκευήν, 30ὴν Μαΐου ἐ.ἔ. καὶ ὥραν 8 μ.μ. ἀκριβῶς, ἵνα ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ τὰ Δ. Σ. τῶν δύο Συλλόγων, συνερχόμενα εἰς εἰδικὰς συσκέψεις ἀποφανθῶσι περὶ τοῦ πρακτέου καὶ ἀποστείλωσιν ἐκπροσώπους αὐτῶν πρὸς συνέχισιν τῶν συνεννοήσεων.

Ἐφ' ᾧ συνετάγη τὸ παρὸν εἰς δύο πρωτότυπα, δεόντως ὑπογεγραμμένα, ἀνὰ ἓν ἐκ τῶν ὁποίων ἔλαβον οἱ Πρόεδροι τῶν δύο Συλλόγων.

Καὶ εἰς ἔνδειξιν
Διὰ τὸν Σύλλογον «Ἡ Τελμησσὸς»
Διὰ τὸν Σύλλογον «Ὁ Γλαῦκος»

Ἐνῶ ὅμως οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Συλλόγου μας ἦσαν ἕτοιμοι νὰ συμμετάσχουν εἰς τὴν δευτέραν σύσκεψιν, καθ' ἣν θὰ ὑπεγράφετο, κατὰ τὰ συμφωνηθέντα, καὶ τὸ ἀνωτέρω πρακτικόν, λαβόντες πρὸς τοῦτο ἐν λευκῷ ἐντολὴν ὑπὸ τοῦ Δ. Σ., δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ὡρισθείσης νέας συναντήσεως, τὴν 28ην δηλαδὴ Μαΐου, ὁ κ. Μιχαὴλ Σαράφης παρεκάλεσε τηλεφωνικῶς τὸν Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου μας, ὅπως ἀναβληθῇ δι' ὀλίγας ἡμέρας ἡ δευτέρα αὕτη σύσκεψις, διότι δὲν εἶχεν ἀκόμη συνέλθει τὸ Δ.Σ. τῆς Τελμησσοῦ πρὸς λῆψιν σχετικῶν ἀποφάσεων. Καὶ ἐνῷ κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ κ. Μ. Σαράφη, ὁ Πρόεδρός μας ἀνέμενεν εἰδοποίησιν τοῦ κ. Σαράφη διὰ τὴν συνάντησιν τῶν ἐκπροσώπων τῶν δύο Συλλόγων κατὰ τὰ συμφωνηθέντα, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, εἰς χεῖρας τοῦ Προέδρου μας, περιῆλθε, κατὰ τρόπον περίεργον, ἔγγραφον, φέρον τὰς ὑπογραφὰς τοῦ Προέδρου καὶ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Τελμησσοῦ, ἄνευ χρονολογίας, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ ἐκπρόσωποι οὗτοι τῆς Τελμησσοῦ ἀπέστειλαν πρὸς τὸ Δ.Σ. τοῦ Συλλόγου μας «σχέδιον ἐγκριθὲν ὁμοφώνως ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. τοῦ Συλλόγου των καὶ περιέχον τὴν ἀκολουθητέαν διαδικασίαν, ἡ ὁποία ἀσφαλίζει τὴν ἄνευ παρεξηγήσεων μετάβασιν εἰς τὴν νέαν κατάστασιν, καὶ παρακαλοῦν ὅπως ἔχουν ἐγγράφως τὰς ἀπόψεις τοῦ Δ. Σ. τοῦ Συλλόγου μας, ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον.

Ἀντίγραφα τοῦ ἐγγράφου τούτου ὡς καὶ τοῦ συνοδεύοντος αὐτὸ ἀνυπογράφου «σχεδίου» ἐδόθησαν ἤδη πρὸς τὰ μέλη τοῦ Δ.Σ. τοῦ Συλλόγου μας καὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις Παραρτήματός του, ἅτινα θὰ συνέλθουν κατ' αὐτὰς πρὸς λῆψιν σχετικῶν ἀποφάσεων, τὰς ὁποίας ὡς καὶ πᾶν ἄλλο σχετικὸν θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον.

Περίπατος στὸ Σούνιον

Τὴν 28ην Ἰουνίου ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 5.30' μ.μ. ὁ Σύλλογός μας διοργανώνει ἀπογευματινὸν περίπατον εἰς Σούνιον μὲ αὐτοκίνητα Πούλμαν,

Ἐκκίνησις ἐκ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας 76 ὥραν 5.30' μ.μ. ἀκριβῶς.

Μετάβασις καὶ παραμονὴ εἰς Σούνιον, διὰ μπάνιο καὶ δεῖπνον κατὰ βούλησιν. Ἀναχώρησις ἐκ Σουνίου ὥρα 10.30' μ. μ.

Ἔξοδα, (ναῦλα) δρχ. 35. Δηλώσεις συμμετοχῆς εἰς κ. Δέσποιναν Ζαμπάκη, Ἱπποκράτους 5, τηλ. 614-531.

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 3

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΛΙΒΙΣΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΚΡΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ
15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1958

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «Ο ΓΛΑΥΚΟΣ»

Κύριον Πλάτωνα Μουσαῖον
Ι. Δροσοπούλου 209
ΕΝΤΑΥΘΑ

ΑΣ ΕΚΤΕΛΕΣΩΜΕΝ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΜΑΣ

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα κάθε τέσσαρα χρόνια, ἐτελοῦντο οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, ποὺ εἶχαν Πανελλήνιο χαρακτῆρα. Στοὺς ἀγῶνες αὐτοὺς ὅλες οἱ Ἑλληνικὲς πόλεις—κράτη, τόσον τῆς κυρίως Ἑλλάδος ὅσον καὶ τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ, ἐφιλοτιμοῦντο νὰ στέλλουν τοὺς καλυτέρους ἀθλητάς των, γιὰ νὰ διεκδικήσουν τὴν νίκην στὰ διάφορα ἀγωνίσματα. Ἔτσι ἐδημιουργεῖτο μιὰ ζωηρὴ ἅμιλλα μεταξὺ τῶν πόλεων, ἡ ὁποία προσέδιδε στοὺς ἀγῶνες αὐτοὺς μιὰ ξεχωριστὴ σημασία. Ἀκριβῶς δὲ λόγῳ τοῦ μεγάλου ἐνδιαφέροντος ποὺ ἀνεπτύσσετο γύρω ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες αὐτούς, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀθλητὰς συνέρρεαν καὶ χιλιάδες ἄλλοι ἕλληνες πολῖται ἀπὸ τὶς διάφορες πόλεις γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸν ἀγῶνα σὰν ἁπλοὶ θεαταί. Καὶ γιὰ νὰ ἀποφεύγεται ἡ σύγχυσις καὶ ἡ ἀταξία ὑπῆρχαν στὸ στάδιον καθωρισμένες κερκίδες, χωριστὰ γιὰ τοὺς πολίτας τῆς κάθε πόλεως.

Εἴμεθα στὸν 5ον π. Χ. αἰῶνα. Οἱ Ἕλληνες ἡνωμένοι εἶχαν νικήσει τοὺς Πέρσας στὸν Μαραθῶνα, στὴ Σαλαμῖνα καὶ στὰς Πλαταιάς, ἐπεξέτειναν τὴν ἡγεμονίαν των ἀπὸ τὸ Βυζάντιον εἰς τὴν Νότιον Ἰταλίαν καὶ εἶχαν φθάσει στὸ ὑψηλότερον σημεῖον τῆς ἀκμῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ των.

Οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες τῆς χρονιᾶς ἐκείνης προεμηνύοντο πεισματώδεις, γιατὶ ὑποδήλωναν τὸν κρυφὸν ἀνταγωνισμὸν ποὺ ὑπῆρχε ἀνάμεσα στὶς δυὸ μεγάλες πόλεις, τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Σπάρτη μὲ τὰ συγκροτήματα - συμμαχίας των, γιὰ τὴν διεκδίκησιν τῆς ἡγεμονίας τῆς Ἑλλάδος. Οἱ θεαταὶ κατέλαβαν τὰς καθωρισμένας θέσεις καὶ περιμένανε ἀπὸ στιγμῆς σὲ στιγμὴ τὴν ἔναρξιν τῶν ἀγώνων.

Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς αὐτὴν μπῆκε στὸ Στάδιο σέρνοντας τὰ πόδια του ἕνας γεροντάκος στηριζόμενος σ' ἕνα μπαστοῦνι. Δὲν εἶχε θέσι δική του καὶ προσπερνοῦσε ἀπὸ τὶς θέσεις τῶν διαφόρων πόλεων μήπως βρῇ ἄδειανὴ θέσι κάπου νὰ καθήσῃ.

Πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὶς θέσεις τῶν Ἀθηναίων, τῶν Κορινθίων, τῶν Θηβαίων καὶ ἄλλων πόλεων, ἀλλὰ θέσι κενὴ δὲν εὕρισκε. Ἦταν ὁ μόνος ποὺ περπατοῦσε στὸν μεταξὺ τῶν κερκίδων καὶ τοῦ στίβου χῶρον καὶ ὅλοι τὸν βλέπανε. Ἀπελπισμένος ὁ γεροντάκος ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῇ. Κάποτε ἔφθασε καὶ μπροστὰ στὶς θέσεις τῶν Σπαρτιατῶν. Καὶ τότε ξαφνικά, σὰν νὰ εἶχαν πατήσει κάποιο ἀόρατο κουμπί, σηκώθηκαν ὄρθιοι ὅλοι οἱ Σπαρτιᾶτες καὶ ὁ καθένας προθυμοποιόταν νὰ δώσῃ αὐτὸς τὴ θέσι του στὸ γέρο.

Μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν ἐκδήλωσι ὅλοι οἱ Ἕλληνες σηκώθηκαν ὄρθιοι καὶ ἄρχισαν νὰ χειροκροτοῦν τὴν πρᾶξι τῶν Σπαρτιατῶν. Καὶ ὁ γεροντάκος τότε σηκώθηκε, ἐκίνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε: «Ἀλλοίμονο! Ὅλοι οἱ Ἕλληνες ξέρουν ποιὸ εἶναι τὸ καλό, ἀλλὰ μόνον οἱ Σπαρτιᾶτες τὸ κάνουν».

Τὸ ἴδιο τώρα συμβαίνει καὶ μὲ ἡμᾶς. Ἀπὸ ὅλους τοὺς πατριώτας μας παίρνουμε συγχαρητήρια τὰ ὁποῖα, ὁμολογοῦμε μᾶς ἱκανοποιοῦν ψυχικὰ καὶ μᾶς συγκινοῦν. Ὅλοι ἀναγνωρίζουν τὴν ὠφελιμότητα τῆς προσαθείας μας.

Γιατὶ ὅλοι κατανοοῦμε πιὸ εἶναι τὸ καλό.

Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι ἀρκετό. Ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται εἶναι νὰ ἀποφασίσουμε νὰ κάνουμε ὅλοι τὸ καθῆκον μας. Ὁ καθένας ὅσο μπορεῖ καὶ σ' ὁποιον τομέα μπορεῖ. Ὑπάρχουν δὲ πάμπολλοι τομεῖς στοὺς ὁποίους μποροῦμε νὰ βοηθήσουμε, διότι ἡ δυστυχία ἐπερρίσευε. Εἶναι γνωστὸ παραδείγματος χάριν, ὅτι ἡ ἀνεργία μαστίζει τοὺς πατριώτας μας. Καὶ νομίζω ὅτι ὑπάρχουν εὐτυχῶς ἀρκετοὶ συμπολῖται μας ποὺ μποροῦν νὰ βοηθήσουν νὰ βροῦν μερικοὶ ἄνεργοι δουλειὰ γιὰ νὰ ζήσουν. Ὑπάρχουν ἀκόμη οἰκογένειες ποὺ δὲν ἔχουν τὰ στοιχειώδη φάρμακα γιὰ τὰ ἄρρωστα μέλη των. Νομίζω πὼς εἶναι εὔκολο νὰ τοὺς συνδράμουμε νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν ἀνάγκη τους αὐτή. Ὑπάρχουν ἄρρωστοι ποὺ ἔχουν ἀνάγκη νοσοκομειακῆς περιθάλψεως. Νομίζω πὼς μποροῦμε νὰ τοὺς βοηθήσουμε νὰ μποῦν σὲ νοσοκομεῖο. Καὶ πόσα καὶ πόσα ἄλλα ἀκόμη! Μποροῦμε. Ἀρκεῖ νὰ θελήσουμε, Καὶ πρέπει νὰ θελήσουμε.

Ὁ Σύλλογός μας «Ο ΓΛΑΥΚΟΣ» Παράρτημα Ἀθηνῶν, ὠργάνωσε ἕνα τμῆμα ποὺ προορισμὸν ἔχει νὰ δίδῃ φάρμακα δωρεὰν στοὺς ἀναξιοπαθοῦντας πατριώτας μας ποὺ ἔχουν ἀνάγκην. Ἂς τὸ ἐνισχύσωμεν τὸ τμῆμα αὐτό.

Ἐν συμπεράσματι: Οἱ Σύλλογοι τότε ἔχουν σημασίαν καὶ ἀναγκαιότητα ἂν ἐξυπηρετοῦν καὶ τέτοιες πρακτικὲς ἀνάγκες. Ἡ ἁπλῆ ἐπικοινωνία καὶ ἐπανασύνδεσις τῶν γνωριμιῶν μεταξύ μας εἶναι βέβαια καὶ καλὴ καὶ εὐχάριστη. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν φθάνει. Ὁ σκοπός μας, δὲν περιορίζεται ἕως ἐκεῖ μόνον. Ἡ φιλοδοξία ποὺ πρέπει νὰ μᾶς διακατέχῃ εἶναι πῶς νὰ κάνουμε τὸ Σύλλογό μας, ὥστε ἡ δρᾶσις του νὰ ἀκτινοβολῇ στοργὴ καὶ ἀνακούφισι στοὺς πατριώτας μας ποὺ ἔχουν ἀνάγκες. Καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτὴ καλοῦμεν ὅλους τοὺς πατριῶτες μας νὰ ἐπιτελέσωμεν τὸ καθῆκον μας.

ΛΙΒΙΣΙΑΝΟΣ

ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΡΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἤρχισε νὰ ἀνεβαίνῃ ὁ Ἰωάννης Ἁγιορείτης τὸν Γολγοθᾶν τοῦ ἀπεριγράπτου μαρτυρίου του. Ἀπεκορυφώθη τοῦτο, εἰς τὰ σκληρότερα, τὰ ἀπεχθέστερα μέσα βασανισμοῦ διὰ νὰ ἐξαναγκασθῇ νὰ ὁμολογήσῃ τοὺς συνεργάτας του. Ἀλλά, αὐτὸς ἐστάθη μέχρι τῶν τελευταίων στιγμῶν, τῆς ἀπροσμετρήτου πλέον

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ

σὲ τραγικότητα ζωῆς του, ἀκλόνητος καὶ ἀλύγιστος, ἀναδειχθεὶς οὕτω ἀληθινὸς ἥρως καὶ ἐθνομάρτυς, ἐφάμιλλος ἐκείνων τῆς μακραίωνος ἱστορίας τοῦ γένους μας.

— «Ἐγώ, ἐγώ», ἐκραύγασε μὲ τὴν δύναμιν ποὺ ἀπέμεινε εἰς τὸ βασανισμένο καὶ σκελετωμένο ἐκ τοῦ συνεχοῦς μαρτυρίου σῶμα του, «ἐγὼ ἔγραψα τὴν ἐπιστολὴν· κανένας ἄλλος δὲν πταίει» καὶ ἐξέπνευσε.

Ὅσοι ἐγνώριζον τὸν Ἁγιορείτην δὲν ἐξεπλάγησαν διὰ τὸν ἡρωϊσμόν του αὐτόν. Ἐνεθυμοῦντο ἕνα περιστατικό, ἐκ τοῦ ὁποίου καταφαίνεται τὸ ἄτρομον καὶ ὑψηλὸν φρόνημά του:

Εἶχε ἐμφανισθεῖ μίαν πρωΐαν εἰς τὸν λιμένα τῆς Μάκρης ἐντὸς τοῦ Α' Παγκοσμ. πολέμου, τὸ γαλλικὸ θωρηκτὸ Ζὰν ντ' Ἀρκ. Θὰ ἐβομβάρδιζε τοὺς στρατῶνας καὶ τὴν πετρελαιοαποθήκην, ὅπως καὶ τὸ ἔκαμε. Ὅσοι Ἕλληνες εὑρέθησαν στὴν προκυμαία τῆς Μάκρης μὲ δυσκολίαν ἀπέκρυπτον τὴν χαρὰν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν των ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ συμμαχικοῦ πολεμικοῦ. Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων ἐκεῖ ἦτο καὶ ὁ Ἰωάννης Ἁγιορείτης, κατενθουσιασθεὶς βέβαια, καὶ αὐτός. Κατέφθασε τότε δύναμις Τούρκων χωροφυλάκων μὲ ἐπικεφαλῆς ἕνα χιλίαρχον, ὁ ὁποῖος διέταξε νὰ φύγουν ἀμέσως ὅλοι ἀπὸ τὴν προκυμαίαν.

Ὁ Ἁγιορείτης εὑρέθη σὲ μιὰ ἄκρη τῆς προκυμαίας καὶ ἐκαμάρωνε τὸ μέγα πολεμικόν, ἐκώφευσε δὲ εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ χιλιάρχου. Βλέπων ὁ χιλίαρχος ὅτι ἡ διαταγή του ἠγνοήθη ἀπὸ τὸν Ἁγιορείτην κραυγάζει πρὸς τοὺς χωροφύλακας:

— Κουβαλῆστε τον αὐτόν! (Κιοττίριν πουνοῦ).

Κι' ὁ Ἁγιορείτης ἀπαντᾷ ἔντονα:

— «Τί κουβαλᾶτε, κ. Χιλίαρχε; τσουβάλι μ' ἄχυρα κουβαλᾶτε; (Σαμὰν τσουβαλοῦ μου κιοττιρίορσιουν;)

Ἐπάγωσε κυριολεκτικῶς ὁ Χιλίαρχος καὶ ἀφῆκε νὰ ἀτονήσῃ ἡ διαταγή του ὡς πρὸς τὸν Ἁγιορείτην.

Τὴν σύλληψιν διὰ τὴν ἐπιστολὴν

Συνέχεια εἰς τὴν 4 σελίδα

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΤΟΥΡΚΙΚΑΙ ΩΜΟΤΗΤΕΣ

Σὲ νέες σκληρὲς δοκιμασίες ὑπεβλήθησαν καὶ ὑποβάλλονται οἱ ἀδελφοὶ Κύπριοι. Ἐξαγριωμένοι Τοῦρκοι, κινούμενοι ἀπὸ φανατισμὸν καὶ μισαλλοδοξίαν προέβησαν βάσει ὠργανωμένου σχεδίου εἰς ἀνατριχιαστικὰς βιαιοπραγίας εἰς βάρος τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Κύπρου. Ὁ φόνος ἀθώων ἀνθρώπων, ἡ καταστροφὴ καὶ λεηλασία Ἑλληνικῶν περιουσιῶν, ἀποτελοῦν τὸ νέον τουρκικὸν ὄργιον αἵματος, τὸ ὁποῖον δυστυχῶς, συνεχίζεται μὲ τὴν ἀνοχὴν τῶν Βρεταννικῶν Ἀρχῶν.

Οἱ ΜακρηνοΛιβισιανοὶ ποὺ ὑπέστησαν παρομοίας διώξεις εἰς τὸ παρελθὸν συμπάσχουν σήμερον μὲ τοὺς ἀδελφοὺς Κυπρίους. Διὰ τοῦτο, «Ἡ Φωνὴ τῆς Μάκρης καὶ τοῦ Λιβισιοῦ», διερμηνεύουσα τὰ αἰσθήματα τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου «ὁ Γλαῦκος» ὡς καὶ ὅλων τῶν πατριωτῶν, ὑψώνει φωνὴν διαμαρτυρίας καὶ καταγγέλλει τὰ ἐγκλήματα αὐτὰ εἰς τὴν συνείδησιν ὅλων τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων.

Τονίζει τὴν ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν προξενεῖ ἡ ἀνοχὴ ὡρισμένων πολιτισμένων Κρατῶν ἔναντι τῶν βαρβάρων Τούρκων, αἱ ὠμότητες τῶν ὁποίων ἀποτελοῦν στίγμα διὰ τὸν πολιτισμόν μας.

Τάσσεται δὲ εἰς τὸ πλευρὸν τῶν ἀδελφῶν Κυπρίων, μετὰ τῶν ὁποίων ἔχει κοινὴν ἱστορίαν καὶ εὔχεται ὅπως σύντομα ἀνατείλῃ καὶ δι' αὐτοὺς ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας.

*

Ὁ Σύλλογός μας «Ο ΓΛΑΥΚΟΣ» — Παράρτημα Ἀθηνῶν στὴν τελευταία συνεδρίασι τοῦ Συμβουλίου του, πῆρε τὴν ἀπόφασι μὲ πρότασι τοῦ μέλους του κ. Μιχ. Χατζηκωνσταντίνου νὰ ὀργανώσῃ εἰδικὸ Τμῆμα, γιὰ νὰ δίδῃ δωρεὰν φάρμακα στὶς πτωχὲς οἰκογένειες τῶν πατριωτῶν μας ποὺ ἔχουν ἀνάγκη. Τὰ φάρμακα θὰ χορηγοῦνται κατόπιν ἰατρικῆς συνταγῆς.

Παρακαλοῦμεν συνεπῶς ὅλους τοὺς πατριώτας μας ὅσοι μποροῦν καὶ θέλουν, νὰ ἐνισχύσουν τὴν προσπάθειαν αὐτὴν τοῦ Συλλόγου μας.

Ὅσοι θὰ δίδουν τὸν ὀβολόν των γιὰ τὸν εἰδικὸν αὐτὸν σκοπὸν θὰ παίρνουν εἰδικὴν διπλότυπον ἀπόδειξιν.

ΑΠΟ ΜΗΝΑ ΣΕ ΜΗΝΑ

ΣΤΑΜΠΟΥΛ: ἡ ξεθωριασμένη βασιλίς

Στὸν δόλιο μὰ ὄμορφο τόπο μας, ὅπου τόσο ἡ μέρα ὅσο καὶ ἡ νύχτα εἶναι πλασμένες γιὰ νὰ τὶς ζεῖ κανείς, κι' ὅπου, δυστυχῶς, μιὰ κακορίζικη μοῖρα ἢ ἴσως ἡ ἐξυπνάδα τῆς φυλῆς, ποὺ ὧρες-ὧρες κάνει τὸ κεφάλι μας κούφιο, μᾶς ἐμποδίζει νὰ χαροῦμε καὶ τὴ μέρα καὶ τὴ νύχτα,ἔχουμε καταφέρει κάτι τὸ ἀκατόρθωτο: Νὰ μποροῦμε νὰ φωνάζουμε «ἔξω φτώχια!». Νὰ κλέβουμε μιὰ ὥρα χαρᾶς ἀπ' τὴν κλειδαμπαρωμένη εὐτυχία, ν' ἁρπάζουμε τὸ κέφι ἀπ' τὰ μαλλιὰ μέσ' ἀπὸ μιὰ λίμνη δακρύων, νὰ μὴ μᾶς ξεφεύγει ἡ κωμικὴ πλευρὰ ἑνὸς πράγματος μέσα στὴν πιὸ τραγικὴ στιγμὴ τῆς ζωῆς μας. Ζοῦμε κάθε μέρα τὸ ξέσπασμα ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ δὲν θέλει νὰ τὸ βάλει κάτω, δὲν θέλει νὰ δείχνει φτωχός, δὲν θέλει νὰ προκαλεῖ τὴ λύπη.

Μ' αὐτὴν τὴν εἰκόνα μέσα μου βρέθηκα στὴν Πόλη ποὺ τώρα τὴν λένε Ἰσταμπούλ. Ἔφτασα βράδυ, κ' ἦταν πνιγμένη στὸ μισοσκόταδο μιᾶς μοντερνίζουσας ἀλλὰ ὀπισθοδρομικιᾶς πολιτείας. Ἦρθε τὸ πρωΐ κι' ἔμεινα μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, καὶ τὴν καρδιὰ σφιγμένη. Στὰ πόδια μου λίμναζε μιὰ γκρίζα πόλη κακομούτσουνη καὶ λιγδιασμένη (ἀπὸ λεκέδες, ὄχι ἀπὸ σκουπίδια). Μερικὲς κάργες καὶ κιρκινέζια συμπλήρωναν τὴν εἰκόνα στὸν οὐρανό. Τὰ ἀτέλειωτα περιστέρια δὲν μποροῦσαν ν' ἀλλάξουν τὴν εἰκόνα, γιατὶ οἱ Τοῦρκοι βρῆκαν τὸν τρόπο νὰ τὰ κάνουν κι' αὐτὰ γκριζόμαυρα, ὥστε νὰ τὰ μπερδεύεις μὲ τὶς κουροῦνες. Μπροστά μου ἕνα τεράστιο τρίπατο ξύλινο σπίτι χαιρόταν τὴ μαυρίλα του. Δίπλα του μιὰ μοντέρνα πολυκατοικία ἀντὶ νὰ πνίξῃ τὸ ξυλόσπιτο πῆρε τὸ χρῶμα του καὶ τὴν ἀτμόσφαιρά του. Ἀναζήτησα μὲ λαχτάρα τὸ Βόσπορο νὰ δροσιστῶ στὴ θωριά του, μὰ ἦταν κρυμένος πίσω ἀπὸ τὸ γκριζόμαυρο παραπέτασμα. Πῆρα τὰ μάτια μου κ' ἔφυγα ἀναζητώντας τὴν Κωνσταντινούπολη ποὺ μᾶς μιλοῦσαν μὲ λατρεία οἱ Πατεράδες μας.

Βγαίνω νὰ πάρω ταξὶ νὰ μὲ πάει στὴν ἀποβάθρα. Πρόθυμος ὁ Ρωμηὸς ξενοδόχος ἔρχεται νὰ μὲ βοηθήσει. Τὰ πρῶτα ταξὶ δὲν σταματᾶνε. Εἶναι «ντολμούζ», κάνουν συγκοινωνία μὲ μιὰ λίρα. Ἔτσι βγάζουν 5 λίρες γιὰ μιὰ διαδρομὴ 2,5 λιρῶν. Περνᾶ ἕνα ἐλεύθερο ταξί, κάτι ἀνταλλάσσει τούρκικα μὲ τὸν ξενοδόχο μου ἀλλὰ σηκώνεται καὶ φεύγει.

—Γιατί; ρωτάω τὸν ξενοδόχο.

—Δὲν τοῦ γουστάρει ἀπὸ κεῖ ποὺ πᾶτε.

Ἄλλο ἐλεύθερο ταξί, ὁ σωφὲρ μὲ κοίταξε καὶ δὲν σταμάτησε. Ἴσως νᾆταν πολὺ ἐθνικιστής. Μερικὰ ντολμοὺζ ἀκόμα καὶ ὕστερα ἄλλο ἐλεύθερο. Πάλι εἰπώθηκαν οἱ τουρκικὲς κουβέντες, γιὰ νὰ μ' ἀφήσει κι' αὐτὸς σύξυλο.

—Γιατί; ξαναρωτάω.

—Ἔχει βάλει πλώρη γι' ἀλλοῦ (κ' ἐπειδὴ δὲν καταλάβαινα) Νά, τὸ Κισμὲτ τὸν σπρώχνει νὰ πάει ἀλλοῦ.

Ἔχασα ἕνα τέταρτο, παράτησα τὴν ἰδέα τοῦ ταξιοῦ καὶ πῆρα τὰ πόδια μου. Διέσχισα τὸ Πέρα (τὴν ὁδὸ Ἑρμοῦ νὰ ποῦμε). Τὰ περισσότερα μαγαζιὰ εἶναι Ἑλληνικά, ὕστερα ἔρχουνται τὰ Ἑβραϊκὰ καὶ κατόπιν τ' Ἀρμένικα καὶ τὰ Τούρκικα. Τὰ καλὰ καὶ νόστιμα πράματα δὲν λείπανε ἀπ' τὶς βιτρίνες (μέσα ὅμως λιγόστεψαν). Στοὺς κεντρικοὺς δρόμους κατέληγαν κάτι σοκάκια ποὺ σοῦ θύμιζαν ὁδὸ Ἡφαίστου. Ἐκεῖ κυριαρχοῦν τὰ Τούρκικα μαγαζιά. Καὶ στὰ μὲν καὶ στὰ δὲ εἴτε εἶναι ἄδεια ἢ γεμάτα, μόλις ἀκούγονται ὁμιλίες λὲς καὶ δὲν θέλουν ν' ἀνησυχήσουν κάποιο νεκρό. Εἶχα ἀρχίσει νὰ νοσταλγῶ τὸ θόρυβο τοῦ μοτὲρ καὶ τοῦ ἀεροπλάνου.

Ἐπὶ τέλους ὁ Βόσπορος! Ἴσως νάμουνα κακὰ ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὰ προηγούμενα, ὡστόσο ἡ γαλάζια θάλασσα βρισκόταν σὲ χτυπητὴ ἀντίθεση μὲ τὴν γκρίζα ἀποβάθρα καὶ τὸ παρδαλὸ πλῆθος ποὺ φώνιζε ψάρια ἀπὸ τὶς ἀραγμένες μαοῦνες κοντὰ στὴ γέφυρα. Ὅταν ὅμως κοίταξα τὸ Βόσπορο ἀπὸ ψηλὰ κατάλαβα γιατὶ τὸν λατρεύουν οἱ Κωνσταντινουπολῖτες. Πάνω στὰ ἥσυχα νερά του οἱ ἀποχρώσεις τοῦ ἀσημιοῦ καὶ τοῦ γαλάζιου παίζουν ἕνα ὀργὸ ἀλλὰ τσαχπίνικο παιχνίδι. Ἐκεῖ δὲν θὰ δεῖς τὸ ἄπλετο φῶς τῆς Ἀττικῆς καὶ τὴν καθάρια τῆς ἀτμόσφαιρα. Πάνω ἀπὸ τὰ λαγοκοι-

Συνέχεια εἰς τὴν 3 σελίδα

Ο "ΓΛΑΥΚΟΣ„ ΕΙΣ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟΥΣ ΠΑΤΡΙΩΤΩΝ

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἐκδρομεῖς στὸ καφενεῖο τοῦ Ν. Λιβισίου μαζὶ μὲ τοὺς ἐκεῖ ἐγκατεστημένους πατριῶτες μας, ὅπως γράφομεν εἰς ἄλλην σελίδα

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΠΟΝΑ

Διὰ τοὺς κ. κ. Δημάρχους Δραπετσῶνος καὶ Ἁγ. Γεωργίου Κερατσινίου

Εἰς ἀπάντησιν τῆς δημοσιευθείσης ἐρεύνης μας σχετικὰ μὲ τὴν κατάστασιν διαβιώσεως τῶν πατριωτῶν μας εἰς Καλοκαιρινά, Πειραιῶς ἐλάβομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν:

Ἀγαπητοὶ Πατριῶται,

Εὐχαριστοῦμεν θερμὰ διὰ τὴν δημοσιευθεῖσαν ἀνταπόκρισιν εἰς τὸ δεύτερον φύλλον τῆς ἐφημερίδος σας Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΛΙΒΙΣΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΚΡΗΣ. Ἡ πρωτοβουλία σας μᾶς ἐσυγκίνησε καὶ τὸ ἀληθινὸν ἐνδιαφέρον σας διὰ τὰ ζωτικὰ ζητήματα τῶν πατριωτῶν σᾶς τιμᾷ ἰδιαιτέρως.

Ἡ περιγραφὴ τῆς τραγικῆς καταστάσεως τῆς διαβιώσεώς μας ἦτο πράγματι ἀρκετὰ παραστατικὴ ὥστε νὰ περιττεύῃ οἱαδήποτε προσθήκη ἰδική μας. Ἐπιθυμοῦμεν μόνον νὰ σᾶς παρακαλέσωμεν νὰ διαμαρτυρηθῆτε ἐντονώτερα πρὸς τοὺς κ.κ. Δημάρχους Δραπετσῶνος καὶ Ἁγ. Γεωργίου Κερατσινίου διὰ νὰ ἐπιδείξουν ἕνα ἄμεσον ἐνδιαφέρον.

Ἡ κατάστασις διαβιώσεώς μας ἔχει ἐπιδεινωθῆ τώρα κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον καὶ ἡ ἔλλειψις ἑνὸς ἀποχωρητηρίου καθιστᾷ τὸν βίον μας ἀβίωτον. Φέρομεν εἰς γνῶσιν σας ὅτι ὑπάρχει ἓν οἰκόπεδον ἀνῆκον εἰς ξένους ὑπηκόους ἀπόντας εἰς τὸ ἐξωτερικόν, τὸ ὁποῖον θὰ μποροῦσε νὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ νὰ κτισθοῦν προσωρινὰ κοινὰ ἀποχωρητήρια. Εἶναι τάχα πολὺ αὐτὸ ποὺ ζητοῦμε; Ἢ μήπως τὸ ζήτημα τῆς ὑδρεύσεώς μας; Ἢ ἡ ἵδρυσις ἑνὸς σχολείου δὲν εἶναι ἀπαραίτητος ὅταν ἀναγκαζώμεθα νὰ στέλλουμε τὰ παιδιά μας σὲ μακρυνὰ σχολεῖα μὲ κίνδυνον δυστυχημάτων στὶς ἐπικίνδυνες διαβάσεις;

Ἀλλὰ τὰ προβλήματά μας εἶναι πολλὰ κι' ἐπιτακτικά, πολλὰ τῶν ὁποίων μποροῦν εὔκολα νὰ λυθοῦν ἂν οἱ κ.κ. Δήμαρχοι Δραπετσῶνος καὶ Κερατσινίου ἤθελαν νὰ ἐνδιαφερθοῦν.

Τί σκοπὸ ἔχουν διὰ τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς πέριξ τῆς παλαιᾶς Ἀστυνομίας; Εἶναι δίκαιον νὰ ἐγκαταλειφθοῦν εἰς τὴν τύχην των τόσες οἰκογένειες πτωχῶν βιοπαλαιστῶν;

Παρακαλοῦμεν, ὑψώσατε κι' ἐσεῖς μαζί μας φωνὴν διαμαρτυρίας καὶ συντονίσατε τὰς ἐνεργείας μὲ τὰς ἰδικάς μας διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς διαβιώσεώς μας!

Μὲ πατριωτικοὺς χαιρετισμοὺς
καὶ εὐχαριστίας
ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΩΝ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΠΑΛΗΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΖΩΗ

Σὰν ζωὴ σὰν ὄνειρο

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ Α' ΠΟΛΕΜΟΝ

Βρισκόμαστε στὰ 1915. Ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος ἦταν ἐν «πλήρει ἐξελίξει». Ἡ Τουρκία εἶχε μπῆ ἤδη στὸν πόλεμο, σὰν σύμμαχος τῶν Κεντρικῶν Αὐτοκρατοριῶν Γερμανίας καὶ Αὐστρουγγαρίας καθὼς καὶ τῆς Βουλγαρίας. Οἱ διωγμοὶ τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ στοιχείου εἶχαν ἀρχίσει σὲ περιωρισμένη βέβαια, κλίμακα ἀκόμη, ἀλλὰ μὲ πορείαν καὶ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν ποὺ διεγράφετο ἀρκετὰ καθαρά. Ἀπέβλεπαν στὴν ἐξόντωσί μας. Παράλληλα ὅμως, καὶ οἱ ἐλπίδες τῆς ἀπελευθερώσεώς μας —τί ρωμαντισμοὶ ἀλήθεια!— πλημμύριζαν τὰ στήθη μας.

Ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐμπλακῆ στὸν πόλεμον. Ἐδῶ, στὴν Ἑλλάδα, ἐκυοφορεῖτο ἕνα ἄλλο δρᾶμα. Τὸ δρᾶμα τοῦ ἐθνικοῦ διχασμοῦ, ποὺ θὰ ἐξεδηλώνετο ἕνα χρόνο ἀργότερα. Ἡμεῖς, ἐκεῖ κάτω τότε, δὲν εἴχαμε ἰδέαν τοῦ ἀπειλουμένου αὐτοῦ ἑλληνικοῦ δράματος, ποὺ τόσον καταστροφικὲς συνέπειες εἶχε γιὰ ὅλον τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Μ. Ἀσίας, ἑπτὰ χρόνια πιὸ ὕστερα. Τότε, μέσα στὴν μακαρίαν ἀγαθότητά μας καὶ στὴν ἔλλειψι πληροφοριῶν, ἐπιστεύαμεν ἀπόλυτα ὅτι «ὁ Βενιζέλος καὶ ὁ Κωνσταντῖνος ἦταν συνεννοημένοι καὶ παίζανε τὸ παιχνίδι τους κοροϊδεύοντας καὶ τὶς δυὸ ἀντιμαχόμενες παρατάξεις». Ὁ Βενιζέλος μὲ τοὺς Ἀγγλογάλλους καὶ ὁ Κωνσταντῖνος μὲ τοὺς Γερμανούς. Ἐπιστεύαμεν ἀκόμη ὅτι ὁ Βενιζέλος καὶ ὁ Κωνσταντῖνος ἦταν οἱ προσωπικότητες οἱ σταλμένες ἀπὸ τὴν Θείαν Πρόνοιαν γιὰ τὴν «Ἀνάστασι τοῦ Γένους». Ἀλήθεια! Πόσον εὔκολα οἱ ἄνθρωποι μετουσιώνουν μὲ τοὺς πόθους καὶ τὶς ἐλπίδες μας σὲ γεγονότα.

Ἡ Ἰταλία εἶχε μπῆ στὸν πόλεμο στὸ πλευρὸ τῆς Ἀντάντ (Τριπλῆ Συνεννόησις = Ἀγγλία, Γαλλία, Ρωσσία). Ἐπιστεύαμε λοιπὸν τότε, στὴν ἀπελευθέρωσί μας ὄχι τὴν ὁριστική, ἀλλὰ τὴν σταδιακή. Δηλαδὴ θὰ μᾶς «κάμνανε κατοχή» πρῶτα οἱ Ἀγγλογάλλοι ἢ οἱ Ἰταλοί, ποὺ ἦταν καὶ πιὸ κοντά, γιατὶ κρατοῦσαν τὰ Δωδεκάννησα καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτοὺς θὰ μᾶς «παίρνανε οἱ Ἕλληνες». Στὸ μυαλό μας δὲν χωροῦσε τότε ὅτι οἱ μεγάλες Δυνάμεις, ποὺ ἦταν χριστιανικές, δὲν θὰ μᾶς δίνανε ἀργότερα ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνας στὴν Ἑλλάδα. Μόνον πολὺ ἀργότερα, ἡ σκέψι μας, ἡ σκέψι τοῦ πολλοῦ κόσμου ἐννοῶ, ἔγινε ὡριμώτερη στὰ ζητήματα αὐτὰ καὶ συνέλαβε καθαρὰ τὶς ἀντιθέσεις ποὺ ὑπάρχουν ἀνάμεσα στὰ κράτη καὶ τὰ συμφέροντά τους. Ὅταν μάλιστα ἦρθαν στὴν Μάκρη οἱ δυὸ ἀποστολὲς τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ἡ Ἰταλικὴ στὴν ἀρχὴ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ἀργότερα καὶ ἔγινε ἡ δολοφονία τοῦ Βουρλιώτη ἰατροῦ Μάνωλα μὲ «Ἰταλικὸν δάκτυλο», ὅπως λέγαμε, τότε πλέον προσγειωθήκαμε σὲ λογικώτερες σκέψεις καὶ συμπεράσματα γιὰ τὸν ρόλο τῶν συμμάχων Μεγ. Δυνάμεων. Ἀλλ' ἂς ξαναγυρίσουμε στὴν ἀφήγησί μας.

Στὰ 1915 λοιπόν, ἔγιναν καὶ οἱ πρῶτοι βομβαρδισμοὶ τῶν «στρατιωτικῶν στόχων» στὴ Μάκρη. Ἀνεμπόδιστα τὰ μικρὰ ἀντιτορπιλλικὰ τῶν συμμάχων, γιατὶ τὸ λιμάνι τῆς Μάκρης δὲν ἦταν ὠχυρωμένο, μπαίνανε μέσα καὶ ρίχνανε μερικὲς κανονιὲς στὸ «ντεπόϊ» κυρίως —τὴ σκοπιὰ ποὺ εἶχε μπροστὰ δὲν τὴν πετυχαίνανε— καὶ στὶς πετρελαιοαποθῆκες. Οἱ λίγοι Τοῦρκοι φαντάροι, ἀπαντροῦσανε μὲ τὰ μάουζερ, τὰ «μαρτίνια» τους, ὅπως τὰ λέγαμε, χωρὶς νὰ κάνουμε διάκρισι, οἱ Μακρηνοὶ κλειδωνόντουσαν καὶ κατέβαιναν στὰ κάτω δωμάτια τῶν σπιτιῶν τους, γιὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὶς ὀβίδες, κι' ἐμεῖς στὸ Λιβίσι ἀκούγαμε τὶς κανονιές, τὶς μετρούσαμε μιὰ - μιὰ καὶ πιστεύοντας κάθε τόσο, πὼς ἔφτασε ἡ «μεγάλη ὥρα» περιμέναμε μὲ ἔντονο καρδιοχτύπι τὴν «ἀπόβασι» καὶ τὴν «κατοχή». Σὲ λίγο, βέβαια, τὸ μικρὸ πολεμικὸ ἔφευγε, ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν ἀπελπιζόμασταν. Γεμᾶτοι καρτερία καὶ πίστι περιμέναμε ποὺ θὰ γινόταν ἡ «κατοχὴ» τὴν ἄλλη φορά. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς φορές, ἕνα ἀπόγευμα, ὕστερα ἀπὸ τὸν βομβαρδισμό, εἴδαμε ἀπὸ τὸ Λιβίσι καπνοὺς νὰ ἀνυψώνωνται πέρα ἀπὸ τὸ βουνό, ποὺ μᾶς χώριζε ἀπὸ τὴ Μάκρη καὶ μάλιστα πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἦταν τὸ ἐξωκκλήσι τοῦ «Ἄη Λιᾶ» (Ἁγίου Ἠλία).

Ἡ συγκίνησίς μας ἔφτασε στὸ κατακόρυφο:

—«Καΐτι ἡ Μάκρη».— «Ἥβγαν λέ, οἱ Ἀγγλογάλλοι καὶ οἱ Ἰταλέ» (= κάνανε, λέει, ἀπόβασι οἱ Ἀγγλογάλλοι καὶ οἱ Ἰταλοί) λέγανε, μὲ τὸ χαριτωμένο γλωσσικό ἰδίωμά τους οἱ γυναῖκες τοῦ Λιβισιοῦ. Κι' αὐτὲς οἱ φῆμες σὰν ἀστραπὴ διαδόθηκαν μέσα σ' ἕνα λεπτὸ ἀπὸ τὴν μιὰ ἴσαμε τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ Λιβισιοῦ.

Οἱ λίγοι δάσκαλοι ποὺ εἶχαν ἀπομείνει, διώξανε γρήγορα - γρήγορα τὰ παιδιὰ ἀπ' τὰ σχολεῖα τους, μὲ τὴν σύστασι νὰ πᾶνε στὰ σπίτια τους, κι' ὅλοι περιμέναμε ἐναγωνίως τὴν... κατοχή. Ἔτσι πέρασε ἡ νύκτα. Τὴν ἄλλη μέρα πρωΐ - πρωΐ ἦρθαν οἱ εἰδήσεις. Εἶχαν βομβαρδισθῆ οἱ πετρελαιαποθῆκες στὰ «Καραγκιόζια». Οἱ ἀποθῆκες εἶχαν κοινὸ φωτιστικὸ πετρέλαιο προελεύσεως ρουμανικῆς, γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ πληθυσμοῦ κι' ὄχι γιὰ πολεμικοὺς σκοπούς. Κι' ἔτσι, οἱ... γενναῖοι σύμμαχοι μας κατεδίκασαν νὰ μένουμε τὶς ἀτέλειωτες νύχτες τοῦ πολέμου μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἕνα μέρος τοῦ πετρελαίου κάηκε καὶ τὸ ἄλλο ὅλο χύθηκε. Γύρω-γύρω ἦταν βότσαλα καὶ ἀμμουδιὰ καὶ λίγο πιὸ πέρα ἡ ὑπήνεμη θάλασσα. Κι' ἀμέσως — ποιὸς τὸ πρωτωπε; ποιὸς ἔκανε τὴν ἀρχή;— ἕνα ἀνθρώπινο κῦμα γυναικῶν καὶ παιδιῶν ἀπὸ τὸ Λιβίσι μὲ γκαζοντενεκέδες στὸ χέρι, πῆρε τὸ δρόμο πρὸς τὴν Μάκρη καὶ σὰν ἔφθασαν ἐπὶ τόπου ἄρχισαν μὲ μικρὰ τενεκεδένια δοχεῖα καί... κουτάλια νὰ μαζεύουν τὸ πετρέλαιο, σκάβοντας μὲ τὰ χέρια τους τὴν ἄμμο γιὰ νὰ συγκεντρώσουν τὸ πετρέλαιο στὶς μικρὲς λακκουβίτσες καὶ νὰ τὸ μαζεύουν εὐκολώτερα. Τὸ πανηγύρι αὐτὸ βάστηξε τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες. Ἔτσι, ἑκατοντάδες οἰκογένειες ἐξοικονόμησαν τὸ τελευταῖο τους πετρέλαιο 3—12 ὀκάδες ἡ κάθε μιά, ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦσαν «σὰν ἁγιασμό», μόνο σὲ μεγάλη ἀνάγκη. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ γράφων, ποὺ μάζεψε ἑπτὰ ὁλόκληρες ὀκάδες. Πετρέλαιο ξανάδαμε πλέον, μόνον μετὰ τρία χρόνια καὶ δυὸ μῆνες ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνακωχή.

ΛΙΒΙΣΙΑΝΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΑΦΩΝ Π. ΠΑΝΑΓΗ
ΟΔΟΣ ΧΑΒΡΙΟΥ 9
Τηλ. 23.466 — ΑΘΗΝΑΙ
Κατασκευάζονται καὶ ἐπισκευάζονται ἅπαντα τὰ ἔγχορδα ὄργανα.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΝΕΟΝ ΛΙΒΙΣΙΟΝ

ΜΙΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΣΕ ΛΙΓΟΥΣ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ

Τὸ Ν. Λιβίσιον ὅπως φαίνεται ἀπὸ μακρυὰ μέσα στὶς ἐλιές.

Ἔχετε ἀκούσει ἢ ἔχετε πάει ποτὲ ὡς τὸ Ν. Λιβίσιον, ἕνα μικρὸ χωριουδάκι ποὺ κατοικεῖται μόνο ἀπὸ λίγους πατριῶτες μας; Βρίσκεται κοντὰ στὸν Ὠρωπὸ καὶ γιὰ ὅλους ἦταν μιὰ πραγματικὴ χαρὰ ἡ πρώτη αὐτὴ γνωριμία μας μαζί του στὴν ἐκδρομὴ ποὺ κάναμε τὸν περασμένο μῆνα.

Οἱ πληροφορίες μας ἦταν νὰ πᾶμε στὸν Ὠρωπὸ ἀπ' ὅπου ἦταν κοντὰ τὸ Ν. Λιβίσιον. Ἔτσι ἀρχίσαμε τὴν μακρυνὴ αὐτὴ ἐκδρομὴ μὲ κέφι καὶ φθάσαμε στὸν Ὠρωπὸ ὕστερα ἀπὸ μιὰ χαρούμενη διαδρομὴ μ' ἐναλλασσόμενα γραφικὰ τοπεῖα. Κάμποι μὲ χρυσοπράσινα χωράφια, μικροὶ κουρεμένοι λοφίσκοι μὲ μιὰ φοῦντα πεῦκα στὴν κορυφή, ρεμματιὲς μὲ καλαμιές, μποστάνια μὲ μαγγανοπήγαδα. Ποῦ καὶ ποῦ κανένα ἀμπελάκι, μιὰ γερμένη ἐλιά, πιὸ κάτω ἕνα πεῦκο ὅτι ἀκριβῶς συνθέτει τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀττικοῦ τοπείου ποὺ ὅποιος τὸ γνώρισε καὶ τὸ χάρηκε τὸ νοσταλγεῖ σ' ὅλη του τὴ ζωή. Ἀπέναντι ἡ θάλασσα ἁπλωνόταν ἀρυτίδωτη ὡς τὶς κατάφυτες ἀκτὲς τῆς Εὐβοίας ποὺ λὲς καὶ μ' ἕνα πήδημα θὰ τὶς ἔφτανες.

Στὸν Ὠρωπὸ οἱ ἐκδρομεῖς χωρίσθηκαν σὲ συντροφιὲς ἄλλοι γιὰ ν' ἀπολαύσουν ἕνα μπάνιο στὰ γαλανὰ νερά του, ἄλλοι νὰ πᾶνε ὡς τὴ Μονὴ Σγουρῶν ἢ ὡς τὴν Ἐρέτρεια μὲ τὸ φέρρυ - μπόουτ κι' οἱ πιὸ πρακτικοὶ νὰ ξεκουρασθοῦν στὰ παραλιακά του κέντρα καὶ νὰ γευθοῦν τὰ φρέσκα ψάρια καὶ θαλασσινά τους. Ἔτσι πέρασαν οἱ ὧρες γιὰ τὸν καθένα.

Μὰ ὁ κύριος σκοπὸς τῆς ἐκδρομῆς ἦταν νὰ πᾶμε στὸ Ν. Λιβίσιον κι' ἀνυπόμονα περιμέναμε ὅλοι τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ξεκινούσαμε γιὰ κεῖ.

Κανείς μας δὲν εἶχε ξαναπάει κι' οἱ πληροφορίες μας δὲν ἦταν σωστές. Ἔτσι φθάσαμε ὡς ἕνα σημεῖο ὅπου τ' αὐτοκίνητα δὲν μποροῦσαν νὰ προχωρήσουν περισσότερο. Βλέπαμε τὸ Ν. Λιβίσιον ἀπέναντι χωμένο σ' ἕνα δάσος ἀπὸ ἐλιὲς στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ. Ἡ κάτασπρη ἐκκλησίτσα καὶ τὰ σπιτάκια του σὰν λευκὰ περιστέρια κουρνιασμένα ἐκεῖ μᾶς φαίνονταν πὼς θὰ τὰ πιάναμε ἂν ἁπλώναμε τὸ χέρι. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ κατεβοῦμε μιὰ ρεμματιὰ καὶ ν' ἀνεβοῦμε τὸ μισὸ βουνὸ γιὰ νὰ τὸ φθάσουμε. Ὅπως μάθαμε ἀργότερα ὑπῆρχε δρόμος ἀπ' ἄλλου νὰ πᾶμε μὲ τ' αὐτοκίνητο ὡς τὸ χωριό. Ἀλλὰ ἔτσι ἔγινε ἴσως καλλίτερα γιατὶ κάναμε ἕναν θαυμάσιο περίπατο ποὺ θὰ μᾶς μείνη ἀξέχαστος.

Οἱ περισσότεροι ἀποφασίζουν τὴν ἐξόρμηση. Λίγοι μένουν στὸ καφενεῖο ἑνὸς μικροῦ γειτονικοῦ χωριοῦ ὅσοι δὲν αἰσθάνονται τὶς δυνάμεις τους ἱκανὲς γιὰ ἕνα τέτοιο τόλμημα. Οἱ ὑπόλοιποι ξεκινοῦμε μὲ κέφι καὶ κατεβαίνουμε στὴ ρεμματιὰ ἀπὸ ἕνα στενὸ κακοτράχαλο μονοπάτι ὁλότελα ἀκατάλληλο γιὰ διάβαση ὁποιουδήποτε μεταφορικοῦ μέσου. Μὰ ὁ φυσιολάτρης ποὺ ξ' ἀποφασίση νὰ τὸ διαβῆ δὲν ἔχει καιρὸ νὰ τὸ σκεφθῆ αὐτό. Δὲν βλέπει τὶς κακοτοπιὲς ποὺ περνᾶ γιατὶ τὰ μάτια του δὲν χορταίνουν νὰ θαυμάζουν τὴν ὀμορφιὰ ποὺ τὸν τριγυρίζει. Ἡ βλάστηση εἶναι πλούσια κι' ὀργιαστική. Σκίνα καταπράσινα ποὺ στάζουν νερό, πεῦκα πλυμμένα ἀπ' τὴ δροσιά, κουμαριὲς καὶ μυρτιὲς ἀνθισμένες, λογῆς - λογῆς ἀγριολούλουδα πλαισιώνουν τὸ μονοπάτι στὸ ὁποῖον προχωροῦμε ἕνας ἕνας.

Ἡ κατάβαση ἦταν εὔκολη κι' ἀφοῦ διαβοῦμε μιὰ γραφικὴ ξυλένια γέφυρα παίρνουμε τὸν ἀνήφορο τοῦ βουνοῦ ποὺ στὴν πλαγιά του εἶναι τὸ χωριό.

Τώρα ἡ σκηνογραφία ἀλλάζει. Χωράφια χρυσοκίτρινα, ἀσημένιες ἐλιές, δασάκια ἀπὸ πεῦκα γεμᾶτα σκίνα, μυρτιὲς κι' ἀνάμεσά τους, σὲ κτυπητὲς μωβ πινελιές, τὸ φουντωτὸ ἀνθισμένο θυμάρι.

—«Ματσάκια!», ἀκούσθηκε μιὰ φωνὴ κ' ὅλοι ἀρχίσαμε νὰ κόβουμε τὰ χρυσοκίτρινα ἀμάραντα λουλουδάκια γνωστὰ ἀπ' τὴν πατρίδα ποὺ σὰν ἐπίτηδες νὰ βρέθηκαν συμβολικὰ μπροστά μας πηγαίνοντας νὰ ἐπισκεφθοῦμε ἕνα κομμάτι της στὴ νέα γῆ.

Ἡ ὑποδοχὴ στὸ χωριὸ ἦταν ἐγκάρδια καὶ θερμή. Μᾶς περίμεναν ἀνυπόμονα ἀπ' τὸ πρωΐ καὶ γνώριμα πρόσωπα μᾶς περιτριγύρισαν συγκινημένα.

Τὸ χωριουδάκι εἶναι μικρὸ μὲ λίγα σπιτάκια ποὺ ἀστράφτουν ἀπ' τὴν πάστρα. Ἡ ἐκκλησιὰ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς εἶναι πολὺ παλιά. Ἀπὸ κάτω ἔχει μιὰ περίφημη πηγὴ κι' ἁγίασμα. Ἦταν ἀργὰ καὶ δὲν μπορέσαμε δυστυχῶς νὰ διακρίνουμε τὶς παληὲς τοιχογραφίες της ποὺ διακρίναμε ἀμυδρά.

Στὸ καφενεῖο ποὺ καθίσαμε μαζεύθηκαν ὅλοι οἱ κάτοικοι κι' ἀκούσαμε τὴ διάλεκτο τοῦ τόπου μας, εἴδαμε ἕνα κομμάτι ζωῆς ποὺ θύμισε τὰ παληά. Οἱ ἐκδηλώσεις κι' ἀπὸ τὶς δυὸ μεριὲς ἦταν θερμές, οἱ συστάσεις κι' ἀλληλογνωριμίες συγκινητικές. Παληὲς ἀναμνήσεις ξεπρόβαλαν μπροστά μας, μορφὲς ποὺ χάθηκαν, ὀνόματα ποὺ δὲν ὑπάρχουν πιά. Οἱ ἐρωτήσεις ἔπεφταν βροχὴ ἀπὸ ὅλους.

Γιὰ λίγες στιγμὲς ξανάζησαν τὰ περασμένα κι' οἱ ζωντανοὶ δεσμοὶ γίνηκαν πιὸ στενοί...

Μόνο εἴκοσι οἰκογένειες πατριωτῶν μένουν στὸ χωριὸ αὐτό. Σ' ἄλλη στήλη γράφουμε γιὰ τὶς ἀνάγκες τους μὲ τὶς ὁποῖες θ' ἀσχοληθῆ ἡ ἐφημερίδα κι' ὁ Σύλλογος, ἔτσι ποὺ ἡ ἐπίσκεψή μας ν' ἀποβῆ καὶ πρακτικὰ ὠφέλιμη γι' αὐτούς.

Πρὸς τὸ παρὸν τοὺς ἀποχαιρετοῦμε μὲ συγκίνηση μὲ τὴν ὑπόσχεση νὰ τοὺς δοῦμε περισσότερο μιὰ ἄλλη φορά.

Ρ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

Οἱ ἐκδρομεῖς ἀνάμεσα στὶς πατριώτισες τοῦ Ν. Λιβισίου

ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΒΥΡΩΝΟΣ Γ. ΤΣΑΚΙΡΗ
ΟΔΟΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 10
Τηλ. 522.493 - 527.207—ΑΘΗΝΑΙ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΔΩΡΕΑΙ

Ἡ κ. Καλλιόπη Μουσαίου-Μπουγιούκου μᾶς ἀπέστειλεν δραχμὰς πεντακοσίας (500) ἀντὶ μνημοσύνου, εἰς μνήμην τοῦ συζύγου της ἰατροῦ Βασιλείου Μπουγιούκου, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει δεκαετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου του.

— Ὁ κ. Σταῦρος Πανηγύρης προσέφερεν 1 χρυσῆν λίραν Ἀγγλίας ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου κατὰ τὸ Πασχαλινὸ Γλέντι τοῦ Συλλόγου εἰς τὸν Πειραιᾶ.

Ὁ κ. Ἀντώνης Τζιζῆς προσέφερεν εἰς μνήμην τῆς Μητέρας του ΛΟΥΚΙΑΣ δραχμὰς πεντακοσίας, δι' ἀγορὰν φαρμάκων ὑπὲρ τῶν ἀπόρων οἰκογενειῶν τῶν πατριωτῶν μας ποὺ ἔχουν ἀνάγκην.

ΠΕΝΘΗ

Τὴν 22αν Μαΐου ἀπέθανε καὶ ἐκηδεύθη εἰς Κέρκυραν ἡ συμπολῖτις μας Λουκία Γ. Τζιζῆ. Τὰ τέκνα της Ἀντώνιον Γ. Τζιζῆν, Μαρίαν Β. Πάνου, Νικόλαον Γ. Τζιζῆν, Χρυσούλαν Γ. Βράτσου, Δέσποιναν Ι. Ντέτσικα, Στεφανίαν Ἀντωνίου Τζιζῆ, Βασίλειον Πάνου, Γεώργιον Βράτσον καὶ Ἰωάννην Ντέτσικαν συλλυπούμεθα θερμῶς.

—Τὴν 2αν Μαΐου ἀπέθανε καὶ ἐκηδεύθη εἰς Ν. Ἡράκλειον ἡ συμπολῖτις μας Εἰρήνη Χατζηαββα - Γαβάθα. Τὰ τέκνα της Πέτρον Γαβάθαν, Δέσποιναν Καμάρα, Μαρίαν Σασκᾶ, Βασίλειον Γαβάθαν, Ἀπόστολον Καμάραν καὶ Σίμον Σασκᾶν θερμῶς συλλυπούμεθα.

—Τὴν 21ην Μαΐου ἀπέθανε καὶ ἐκηδεύθη ἐνταῦθα ὁ συμπολίτης μας Γῶγος Σταματιάδης. Τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν ἀδελφήν του Αὔραν Ὑψηλάντου συλλυπούμεθα θερμῶς.

ΛΟΥΚΙΑ Γ. ΤΖΙΖΗ

Μιὰ ἀκόμη μορφὴ ἀπὸ τὶς παληὲς συμπατριώτισσες χάσαμε αὐτὲς τὶς μέρες. Τὴν Λουκία Γεωργίου Τζιζῆ, ἡ ὁποία ἀπέθανε καὶ ἐκηδεύθη στὴν Κέρκυρα στὶς 22 Μαΐου 1958.

Ἡ Λουκία Γ. Τζιζῆ ὑπῆρξε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἄξιες καὶ φωτισμένες συμπατριώτισσές μας τῆς γενεᾶς ἐκείνης ποὺ δοκιμάσθηκε περισσότερο ἀπὸ τὶς ἄλλες. Κόρη τῆς οἰκογενείας Μανὲ - Γιαγκιλίτση γεννήθηκε στὴ Μάκρη καὶ νέα πανδρεύθηκε τὸν Γεώργιον Τζιζῆν.

Στὰ δύσκολα τελευταῖα χρόνια ποὺ περάσαμε στὴν πατρίδα μεγάλες συμφορὲς ἔπληξαν κι' ἐκείνην καὶ πλήρωσε βαρειὰ τὸ φόρο αἵματος σ' αὐτήν. Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1921 οἱ Τοῦρκοι κατακρεούργησαν τὰ δυὸ ἀδέλφια της Μανώλην καὶ Ἀγγελῆν. Ὥσπου νὰ συνέλθη δὲ ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν συμφορὰ αὐτὴν χάνει τὸν ἄνδρα της στὴν ἐξορία τὸν Μάϊον τοῦ 1922.

Χήρα, πικραμμένη καὶ πονεμένη καταφεύγει μὲ τὰ παιδιά της στὴν Ἑλλάδα μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους πρόσφυγες.

Ἐδῶ ἄρχισε ὁ σκληρὸς ἀγῶνας γιὰ τὴν ἐπιβίωσι, ὁ ἀγῶνας γιὰ ν' ἀναστηθῆ ἡ οἰκογένεια ἀπὸ τὴν καταστροφή. Ἡ Λουκία Τζιζῆ στάθηκε καλὸς καραβοκύρης στὴν φουρτούνα. Μὲ καπετάνιο τὸν μεγάλο της γυιό, Ἀντώνη, ἔβγαλε τὸ οἰκογενειακὸ καράβι μέσα ἀπὸ τὴν καταιγίδα καὶ τ' ὡδήγησε σὲ λιμάνια πλούσια κι' ἀσφαλισμένα.

Οἱ καρποὶ τῶν μόχθων τόσων ἐτῶν καρποφόρησαν καὶ τὰ βάσανα κι' οἱ λῦπες τῶν περασμένων χρόνων ἔγιναν χαρὰ κι' εὐτυχία. Ἡ Λουκία Τζιζῆ εὐτύχησε νὰ δῆ στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς της τὰ παιδιά της ὅλα μορφωμένα καὶ καλὰ ἀποκατεστημένα. Εὐτύχησε νὰ τὰ δῆ νὰ κατέχουν μιὰ ζηλευτὴ θέσι στὴν κοινωνία καὶ νὰ τιμοῦν ἐκείνην ἡ ὁποία τόσο μόχθησε γι' αὐτά. Εὐτύχησε νὰ δῆ ἐγγόνια καὶ δισέγγονον καὶ νὰ πεθάνη μέσα στὴν ἀγκαλιά τους.

Ἂν οἱ ἄνθρωποι κρίνονται ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους ποὺ ἀφίνουν ἡ Λουκία Τζιζῆ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς λίγες ἄξιες καὶ θαρραλέες μητέρες καὶ γιὰ ὅσους τὴν γνώρισαν ἡ μνήμη της θὰ μείνη ἀξέχαστη.

Στὴν θύμησή της ἂς πέσουν καὶ τὰ λίγα αὐτὰ λόγια σὰν ταπεινὰ λουλουδάκια πάνω στὸν νιοσκαμμένο τάφο της. Ρ. Β.

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας (σελὶς 4, στήλη 1, παράγρ. 2 ἐν τέλει) ἔλαβε χώραν παράλειψις τριῶν λέξεων, ἀλλοιοῦσα οὐσιωδῶς τὸ περιεχόμενον τῆς σχετικῆς περικοπῆς, δηλαδὴ ἐκεῖ ὅπου γράφεται ὅτι εἰς τὰς ἀόκνους προσπαθείας τοῦ ταμίου τοῦ Συλλόγου μας κ. Σάββα Τζιλάβη ὀφείλεται, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἡ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία τοῦ Συλλόγου μας, πρέπει νὰ διορθωθῆ εἰς τὸ ὀρθόν: «Εἰς τὰς ἀόκνους προσπαθείας τοῦ ὁποίου ὀφείλεται, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἡ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία τοῦ Λαχείου τοῦ χοροῦ τοῦ Συλλόγου μας».

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΧΟΛΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ὅσον κι' ἂν ἡ ἀνθρωπίνη μνήμη ἐξασθενεῖ μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, ὅσον κι' ἂν οἱ σύγχρονες ἐντυπώσεις ἐγκαθίστανται ζωηρὰ καὶ κυριαρχοῦν ἄθελα ἢ θεληματικὰ μέσα μας, δὲν εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ λησμονήσωμεν τὴν ὀμορφη καὶ τόσον ἐπιθυμητὴ ζωὴ τῶν παιδικῶν μας χρόνων καὶ πρὸ παντὸς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ποὺ συνδέεται μὲ τὴν ζωὴν τῶν σχολικῶν μας ἡμερῶν.

Νὰ λοιπὸν γιατὶ κι' ἐγὼ σήμερα ποὺ εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν ἐξετάσεων τῶν σχολειων αἰσθάνομαι μιὰ ἀκατανίκητη διάθεσι νὰ ἀναφερθῶ στὸ μακρυνὸ αὐτὸ παρελθὸν καὶ νὰ περιγράψω πῶς ἐγίνοντο αἱ ἐξετάσεις εἰς τὴν πατρίδα μας ὅπου εἶχαν μιὰ ἰδιαιτέρα μορφὴ καὶ ἕνα ξεχωριστὸ νόημα.

Εἶναι γνωστὴ ἡ ἐνδόμυχος ἀγάπη ποὺ εἴχαμε ὅλοι μας πρὸς τὰ γράμματα τὴν ὁποίαν ἐσφυρηλάτησαν ἀείμνηστοι διδάσκαλοι μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐξύψωσιν τοῦ μορφωτικοῦ ἐπιπέδου τῶν κατοίκων τῆς πατρίδος μας. Σὺν τῷ χρόνῳ καὶ τῇ γενναιοδωρίᾳ τοῦ μεγάλου μας εὐεργέτου ἀειμνήστου Χ' Νικολάου Λουϊζίδου, ἱδρύθη τὸ σχολεῖον τῶν Ἀρρένων ἑξατάξιον εἰς ὃ ἐδίδασκαν οἱ κατὰ καιροὺς διδάσκαλοι. Τὸ Παρθεναγωγεῖον ἱδρυθὲν τὸ 1907 ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κ. Δεσποίνης Παπαθανασίου — Παπαντωνίου, ἐστεγάζετο εἰς ἄλλο οἴκημα, ποὺ καὶ δι' αὐτὸ ἀναμφιβόλως θὰ ἱδρύετο ἐν καιρῷ κατάλληλον κτίριον παρὰ τοῦ γνωστοῦ μας Εὐεργέτου.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μένει βαθειὰ χαραγμένο στὴν μνήμη μου εἶναι ἡ ἀγαπητὴ μορφὴ τῆς σεβαστῆς μας διδασκαλίσσης κ. Δέσποινας Παπαντωνίου κι' ὁ πόθος της νὰ μᾶς μεταδώση τὰς γνώσεις ποὺ ἐδιδάχθη εἰς τὸ Ἀρσάκειον Ἀθηνῶν, ἀξιωθεῖσα ὡς γνωστὸν τοῦ ἐπιζήλου βαθμοῦ «ἄριστα», μεταξὺ τόσων ἄλλων συμμαθητριῶν της.

Μὲ τὴν δικαίαν λοιπὸν αὐτὴν ὑπερηφάνειαν ἀνέλαβε μὲ ἀπρομέτρητον ἐνθουσιασμὸν τὸ δύσκολον καὶ ἐπίπονον ἔργον της.

Μὲ τόσην ἀγάπην, μεθοδικότητα καὶ ζῆλον δὲν μᾶς ἐδίδασκε! Ἀκούραστη, δίδοντας πάντοτε εὐχάριστον τόνον εἰς τὸ διδασκόμενον μάθημα διὰ νὰ συγκρατῆ τὴν προσοχήν μας εἶχε ἀναλάβει τὰ πάντα. Μαθήματα κύρια καὶ μή, ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν ὠδικὴν καὶ τὴν χειροτεχνίαν.

Κάθε χρόνο στὸ τέλος τοῦ σχολικοῦ ἔτους καίτοι ὑφιστάμεθα τὰς γνωστὰς γραπτὰς ἐξετάσεις ἔπρεπε καὶ ἐκ τοῦ Κανονισμοῦ νὰ ὑποστῶμεν καὶ τὰς προφορικάς. Ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν γιὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίας ὡς καὶ διὰ τὸ διδακτικὸν προσωπικὸν ἀκόμη μιὰ μεγάλη δοκιμασία. Διότι ἐγίνοντο ἐνώπιον Ἐφόρων, εὐεργετῶν καὶ γονέων. Ἀντιλαμβάνεται λοιπὸν ὁ καθεὶς πόσος φόβος μᾶς κατελάμβανε ὅλους δεδομένου ὅτι δὲν εἶναι ἀνεπτυγμένον εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν τὸ θάρρος καὶ ἡ ἀδιαφορία πρὸς τὰ ἄπειρα βλέμματα τῶν παρευρισκομένων.

Αἱ ἐξετάσεις αὐταὶ ἐγίνοντο εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Ἀρρεναγωγείου κατὰ τὰ τέλη Μαΐου καὶ προηγοῦντο πάντοτε τῶν ἀρρένων. Εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον τῆς ἀνοικτῆς αὐτῆς αἰθούσης εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκοντο ἀνηρτημέναι πάντα αἱ εἰκόνες τῶν εὐεργετῶν ἐτοποθετεῖτο μιὰ μεγάλη τράπεζα γύρω τῆς ὁποίας ἐκάθηντο οἱ Ἔφοροι τῆς Σχολῆς καὶ εἰς ἐξέχουσαν θέσιν μεταξὺ αὐτῶν ὁ ἀείμνηστος Χ'' Νικόλαος Λουϊζίδης μετὰ τῆς συζύγου του. Παραπλεύρως ὁ ἐξετάζων διδάσκαλος ἢ διδασκάλισσα.

Ἐνώπιον τῶν Ἐφόρων ἐτίθετο ἡ διδαχθεῖσα ὕλη καὶ ἕκαστος ἐξ αὐτῶν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἀπευθύνη οἱονδήποτε ἐρώτημα ἤθελεν πρὸς τὸν ἐξεταζόμενον μαθητήν, ἢ μαθήτριαν, καθ' ἣν ὥραν ὁ οἰκεῖος διδάσκαλος ἐξήταζε τοὺς μαθητὰς κατὰ τὰ κεκανονισμένα. Ἐξητάζοντο ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ διδαχθέντα μαθήματα προηγουμένων πάντα τῶν Θρησκευτικῶν.

Ἀφοῦ ἐξητάζοντο οὕτω ὅλα τὰ μαθήματα ἠγείροντο ὅλοι τῶν θέσεών των καὶ ἡ ἐξεταζομένη τάξις ἐτραγουδοῦσε κάποιο σχολικὸ τραγοῦδι δίδουσα πλέον καὶ εὐχάριστον τόνον στὴν σχολικὴν αὐτὴν ἑορτὴν μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας οἱ γονεῖς συνέχαιρον θερμῶς τοὺς ἀόκνως ἐργασθέντας καὶ μοχθήσαντας διδασκάλους. Τοὺς λειτουργοὺς αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι μοναδικὸν σκοπὸν εἶχαν νὰ ἐξασφαλίσουν εἰς ἡμᾶς κατὰ κάποιον βαθμὸν τὸ «εὖ ζῆν».

ΧΡ. Χ''ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ζητοῦμε ἀπὸ τοὺς πατριώτας νὰ μᾶς γράφουν ὅτι θυμοῦνται γιὰ τὴν Πατρίδα. Θέλουμε νὰ περισώσουμε, τάξινομήσουμε, καὶ διαφυλάξουμε ὅτι ὑπάρχει.

Γράψτε μας ὅτι ξέρετε γιά:

Τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς Πατρίδος.

Ἱστορικὰ γεγονότα.

Ἀνέκδοτα.

Παροιμίες καὶ παραμύθια.

Τραγούδια, μοιρολόγια, μαντινάδες κι' ὅτι ἄλλο θυμᾶσθε.

Ἂς μὴν σᾶς ἐμποδίση ἡ ἰδέα ὅτι δὲν ἔχετε τὴ συνήθεια νὰ γράφετε. Ἡ ἐφημερίδα θὰ φροντίση νὰ τὰ διορθώση καὶ νὰ τὰ δημοσιεύση.

Η ΦΩΝΗ
ΤΟΥ ΛΙΒΙΣΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΚΡΗΣ
Μηνιαία Ἐφημερίς
Ἔτος 1ον — Ἀριθ. 3
Ἀθῆναι 15 Ἰουνίου 1958
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ἐσωτερικοῦ:
Ἐτησία Δρχ. 60
Ἑξάμηνος » 35
Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία $ 5 ἢ £ 3
Ἑξάμηνος » 3 » » 2
ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ, ΕΠΙΤΑΓΑΙ, ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ:
ΕΙΡ. Δ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ
Ἀκαδημίας 76 Ἀθῆναι
Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Νόμῳ:
Ὑπεύθυνος:
ΕΙΡΗΝΗ Δ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ - ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ
Τήνου 44 Ἀθῆναι
Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:
Ἐμ. Μακρῆς - Μακρυγιάννη 53

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα δὲν ἐκφράζουν ὑποχρεωτικὰ καὶ τὰς ἀπόψεις τῆς ἐφημερίδος. Τὴν εὐθύνην διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν γραφομένων φέρουν πάντοτε οἱ συγγραφεῖς των.

Ἐπίσης αἱ δημοσιευόμεναι βιογραφίαι δὲν καταχωροῦνται κατὰ σειρὰν ἀρχαιότητος ἢ ἀξίας τῶν προσώπων ποὺ ἀφοροῦν, διότι μία τοιαύτη ταξινόμησις θὰ ἦτο πρακτικῶς ἀνεφάρμοστος καὶ ἠθικῶς ἄδικος.

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΙΣ ΧΩΡΕΣ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ

Τὸ Δημαρχεῖον τῆς Στοκχόλμης ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα τοῦ κόσμου

Ἡ γνωριμία μας μὲ τὴν πρωτεύουσα τῆς Σουηδίας μᾶς μαγεύει. Θαυμαστὴ τοποθεσία, τὸ ἔργο τῆς φύσεως, καὶ καλὴ δημοτικὴ διοίκησι, τὸ ἔργο τῶν ἀνθρώπων, εἶναι τὰ δυὸ στολίδια τῆς Στοκχόλμης. Ἡ κτιριακὴ πολεοδομικὴ ἀρχοντιά της συναγωνίζεται μὲ τὴν ἀπαράμιλλα ὡραία γενιὰ τῶν γεμάτων μὲ ἠρεμία καὶ εὐγενικιὰ προσήνεια κατοίκων της.

Ὁ κόσμος δουλεύει κι' ἀμείβεται. Ἀλλὰ δουλεύει πρόθυμα καὶ σ' ὅ,τι δουλειὰ γίνει. Ὁ ξεναγὸς μας εἶναι σπουδαστής. Καὶ στὸ θαυμάσιο ξενοδοχεῖο μας ποὺ τὸ χειμῶνα γίνεται ξενῶνας γιὰ σπουδαστὲς μὲ μοναχικὰ δωμάτια καὶ μὲ ἰδιαίτερο λουτρὸ καὶ τουαλέττα γιὰ τὸν καθένα, φοιτηταὶ καὶ φοιτήτριες θὰ μᾶς ἐξυπηρετήσουν.

Κάθε γωνιὰ τῆς Στοκχόλμης ἔχει τὸ δικό της τόνο, τὴ δική της χάρι. Κάνεις βόλτα μὲ τὸ βενζινόπλοιο καὶ οἱ ἐναλλαγὲς δὲν σ' ἀφήνουν νὰ χαλαρώση τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ προσοχή σου, οὔτε μιὰ στιγμή. Βαπόρια ποὺ ξεφορτώνουν, γεμάτα μὲ κόττερα, κανάλια, μικρὰ νησάκια μὲ ὡραῖες βίλλες, βενζινάκατοι, πράσινα γήπεδα μὲ ἐξοχικὰ κέντρα, μακάρια ξαπλωμένοι ἐκδρομεῖς καὶ δενδροστοιχίες ὅπου ὁλόδροσες κοπέλλες κάνουν ἱππασία.

Βγαίνεις ἔξω, γυρνᾶς στοὺς δρόμους καὶ χαίρεσαι νὰ ἐπισκέπτεσαι ἐλεύθερα τὸ παλάτι ποὺ μένει ὁ βασιλιᾶς τους, τὰ θερινὰ ἀνάκτορα, καὶ τὸ ὁλότελα ξεχασμένο κάπου διακόσια χρόνια παληὸ θέατρό τους. Χαρακτηριστικὸ εἶναι πὼς σὰν ξανανοίχτηκε, δὲν ἔλειπαν ἀπὸ μέσα οὔτε ἕνα κουστοῦμι οὔτε μιὰ σκηνογραφία ὥστε νὰ δίνωνται τώρα παραστάσεις μὲ παληὰ ἔργα καὶ σ' ὁλότελα ἀνάλλακτο περιβάλλον.

Καὶ φθάνεις στὸ θαυμάσιο Δημαρχεῖο της ποὺ τὴν αἴθουσα τελετῶν χρησιμοποιοῦν γιὰ δεξιώσεις ἀδιακρίτως, Βασιλικὴ οἰκογένεια, Κυβέρνησι, Δῆμος ἢ ἰδιῶτες καὶ κάτω ἀπὸ τὸ καμπαναριὸ τοῦ ὁποίου, ξαπλωμένος σὲ βαρὺ γοτθικὸ ὕπνο, φρουρούμενος ἀπὸ γλυπτοὺς λέοντες, κοιμᾶται ὁ κατάχρυσος ἀνδριὰς τοῦ Μπίργερ - Γιάρλ, ἱδρυτοῦ τῆς Στοκχόλμης.

Καὶ γυρνᾶς ἀτέλειωτους δρόμους μὲ θαυμάσια μαγαζιὰ ποὺ σὲ σαγηνεύουν, βλέπεις παληὲς γειτονιὲς γεμᾶτες χρῶμα καὶ περνᾶς ὧρες στὸ ΣΚΑΝΣΕΝ, μεγάλο πάρκο πάνω σὲ λόφο, φυτεμένο κατὰ τρόπο ποὺ νὰ δείχνη τὴ Σουηδικὴ χλωρίδα. Ἐκεῖ ἔχουν μεταφερθῆ ἀπ' ὁλόκληρη τὴ Σουηδία ζῶα καὶ πουλιά, παληὰ ξύλινα σπίτια, μαγαζιά, ἐκκλησίες, κλωβοί, σταῦλοι, ἔτσι ποὺ νὰ ἀποτελῆ τὸ πιὸ ζωντανὸ ἐθνογραφικὸ τῆς μουσεῖο.

Ἡ γνωριμία μας μὲ τὴν ὑπόλοιπη Σουηδία, γίνεται κατὰ τὴ διαδρομή μας μὲ τραῖνο ἠλεκτρικὸ βαγκὸν - λὶ πρὸς τὸ Νάρβικ.

Τὸ τραῖνο ἀκολουθῶντας μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ συναρπαστικὲς διαδρομές, μὲ ἀβύσσους ποὺ σοῦ κόβεται ἡ ἀναπνοή, τοῦνελ γεμᾶτες χαρτάρι γιὰ ταράνδους καὶ τοῦνελ μέσα σὲ πάγους, μᾶς ὁδηγεῖ στὸ φιόρδ τοῦ Νάρβικ.

Τὸ Νάρβικ, μικρὴ ξύλινη πολιτεία ξαναφτιαγμένη μετὰ τὶς καταστροφὲς τοῦ πολέμου, μὲ τεράστιες ἐγκαταστάσεις γιὰ τὴ μεταφορὰ τοῦ σιδηρομεταλλεύματος, δὲν μᾶς συγκινεῖ ἰδιαίτερα. Μένουμε σ' ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο ποὺ ἀπορεῖ κανεὶς πῶς γίνεται νὰ γεμίζει κόσμο ἐκεῖ ψηλά, γνωρίζουμε ὑπὸ ἐλαφρὰ βροχὴ τὴν πόλι, καὶ τὴν ἄλλη μέρα πέρνουμε τὸ τοπικὸ βαποράκι καὶ διασχίζοντας τὸ φιόρδ τοῦ Νάρβικ, ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα τῆς Νορβηγίας, φθάνουμε στὰ νησιὰ ΛΟΦΟΤΕΝ. Ἀπὸ τὴν πρωτεύουσά τους τὸ ΣΒΟΛΒΕΡ θὰ πάρουμε τὸ βράδυ τὸ βαπόρι ποὺ θὰ μᾶς φιλοξενήση ἔξη ὁλόκληρες μέρες.

«Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΧΑΚΩΝ», —εἶναι ἕνα γεροδεμένο σκάφος— ὄχι πολὺ μεγάλο γιατὶ πρέπει νὰ ἑλίσσεται εὔκολα στὰ λιμανάκια καὶ τὰ φιόρδς. (2.500 τόννων περίπου). Ἔχει ὅλες τὶς ἀνέσεις καὶ κάθε περιποίησι. Ἄψογη τραπεζαρία ὅπου θὰ κουραστοῦμε ἀπὸ τὴν ἀφθονία μᾶλλον ἀνόστων γιὰ μᾶς φαγητῶν, ὡραῖα καταστρώματα, σαλόνια, αἴθουσα ἀλληλογραφίας, ταχυδρομεῖο, ἀκόμα καὶ ἀξιωματικὸ ἐπὶ τοῦ τουρισμοῦ ποὺ θὰ μᾶς ἐξυπηρετήση σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ.

Ἡ κρουαζιέρα αὐτὴ κρατᾶ, ὅπως εἴπαμε, ἔξη μέρες καὶ ἐκτὸς ἀπὸ δύο - τρεῖς σύντομες διαδρομὲς σὲ ἀνοιχτὴ θάλασσα, ὅλο τὸ ταξίδι γίνεται σὲ νερὰ προφυλαγμένα ἀνάμεσα σὲ στενὰ καὶ σὲ νησιὰ ἀπὸ σταθμοὺς σὲ παράλιες πόλεις καὶ χωριά.

Ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε τὴν περισσότερη ἐντύπωσι σ' ὅλους μας, ἦταν πὼς στὸν τόπο αὐτὸν τὸν δίχως βλάστησι, μὲ τὴν ἀτέλειωτη νύχτα τῶν ἔξη μηνῶν, ὅπου τὸ χιόνι φθάνει ἀκόμα καὶ τὸ καλοκαίρι σὲ μερικὲς μεριὲς ὡς τὴ θάλασσα, συναντᾶς σὲ κάθε μικρὸ οἰκισμὸ ποὺ θὰ σταματήση τὸ βαπόρι, πολιτισμὸ καὶ ὠργανωμένη κοινωνία ποὺ θὰ ζήλευε κάθε μεγάλη ἐπαρχιακὴ πόλι τῆς πατρίδος μας. Στὴν ἀτέλειωτη διαδρομὴ πλάϊ στὶς ἄγριες παραλίες τῶν φιόρδς σὲ ἀκολουθεῖ διπλῆ γραμμὴ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ τοῦ τηλεφώνου. Τὰ ὡραῖα μικρὰ ξενοδοχεῖα, τὰ περιποιημένα κέντρα στὰ πιὸ ἀπίθανα σημεῖα, τὰ λουλούδια πίσω ἀπὸ κάθε τζάμι παραθύρου, ὅλες οἱ σύγχρονες ἀνέσεις στὸ ἐσωτερικὸ τῶν ξύλινων σπιτιῶν, τὰ θαυμάσια μαγαζιὰ καὶ τοῦ πιὸ μικροῦ χωριοῦ, σὲ κάνουν νὰ θαυμάζης καὶ νὰ ζηλεύης.

(Ἀκολουθεῖ)

Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΙΔΟΥ

ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Νὰ σί ρουτήξου ἤθελα γιὰ τὰ παλιά μας πάθη.
Ἡ ἀάπη πούχαμουν τὰ δυὸ ἰστάθη ἢ ἰχάθη;

Ἡ ἀάπη πούχαμουν τὰ δυὸ στέκει πουλλίμ μου στέκει
χὰν τοῦ πολέμου τούσ σταυρὸν κί χὰν τ' ἀστρουπελέκιν

Ἀάπα τουν τοὺν ἄντρασ σου, κι ἀάπα μου κι ἰμέναν!
Κι ἂν κάμεις δυὸ πουκάμισα δῶσι κι ἰμέναν τ' ὄναν.
Τ' ἀντροῦ σου νὰν' ἀπού κλουστὴν κι' ἰμέν' ἀπού μιτάξιν!
Τ' ἀντροῦ σου νὰ καταλυθῆ, κι ἰμέναν νὰ βαστάξει!

Μὴμ μί πειράζεις τὴφ φτουχήν, γιατ' εἶμ' ἀρρουστημένη
ἔχου κί δυὸ τρία πιδιά κι εἶμου κί γκαστρουμένη.

Τὸ ἱστορικὸ τοῦ τραγουδιοῦ: Ἕνας Κρητικὸς πῆγε στὸ Λιβίσι κι ἀγάπησε μιὰ νέα μὰ ἡ μοῖρα τὄφερε νὰ χωριστοῦνε, κι ἐκεῖνος πῆγε σ' ἄλλα χώματα, καὶ κείνη ἔμεινε στὸ Λιβίσι καὶ παντρεύτηκε. Μετὰ ἀπὸ χρόνια ξαναγύρισε ὁ Κρητικός. Βρέθηκαν σ' ἕνα γάμο καὶ χορεύοντας τη. σοῦστα τραγούδησαν ἔτσι τὸ εἰδύλλιό τους.

(Λαογραφικὴ συλλογὴ Καλλ. Μπουγιούκου - Μουσαίου. Πληροφορήτρια: Μαρία Καραγιώργη. Νέα Μάκρη)

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΠΑΛΗΑ ΖΩΗ

Η ΜΑΚΡΗ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΒΙΣΙ ΤΟ 1899

Ἐντυπώσεις τῆς ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΑΛΙΜΠΕΡΤΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀπορρῶγες βράχοι, βάραθρα, κρημνοὶ καὶ χαράδραι σκιαζόμεναι ὑπὸ γιγαντιαίων δένδρων, ὧν οἱ κλῶνοι συμπλεκόμενοι ἐφαίνοντο ἀσπαζόμενοι ἀλλήλους καὶ γεννῶντες τὸν ψίθυρον τοῦ ἔαρος ὅστις ἔσειε τὸ φύλλωμα αὐτῶν καὶ ἠμπόδιζον τοῦ κλίνοντος πρὸς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου τὰς ἀκτῖνας νὰ διεισδύσωσιν εἰς τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου τῆς ὁποίας ἡ ἠχὼ ἐπανελάμβανε τὸν καλπασμὸν τῶν ἵππων καὶ πιπτόντων λίθων. Τρομακτικὴ ἦτο ἡ ἄποψις καὶ ρῖγος μὲ κατελάμβανεν ὅτε εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ ἐφερόμην ὑπὸ τοῦ ἡμιόνου, ὅστις ἀνήρχετο ἡσύχως τὴν ἀτραπόν, καὶ ἂν μικρὸν πρὸ αὐτοῦ συνήντα τι πρόσκομμα, ἢ λίθον ἐξέχοντα, ἔστρεφεν ὅτε πρὸς δεξιά, ὅτε πρὸς ἀριστερὰ πλησιάζων πρὸς τὴν ἄκραν ἢ τἀνάπαλιν καὶ προσέχων, ἵνα μὴ προσκρούση καὶ ρίψη τὸν ἀναβάτην. Καὶ ὅσον ἐθαύμαζον τὴν νοημοσύνην τοῦ τόσον ἐξανισταμένου κατὰ τοῦ ὁδηγοῦ μου, ὅστις ἐφαίνετο προσέχων μᾶλλον πρὸς τὸ ἕτερον ζῶον τὸ φέρον τὰς ἀποσκευάς μου. Αὐτὸ ἔδιδεν ἀφορμὴν γελώτων πρὸς τοὺς περὶ ἐμὲ καὶ μάλιστα ὁσάκις ὁ ὁδηγὸς ἐπλησίαζε ψάλλων θρησκευτικὸν ὕμνον ἢ τὸ Πάτερ ἡμῶν! Ψάλλε ἔλεγον ἂν οὐχὶ τὸν ἐπικήδειόν μου, τοὐλάχιστον ἵνα αἰσίως ἀφιχθῶ εἰς τὸν Κάμπον!

Προχωροῦμεν βραδέως ἐπὶ ὥραν διὰ μέσου σκιῶν τοῦ δάσους. Ὁ ἀὴρ καθίστατο δροσερώτερος, ἡ ἀτμόσφαιρα διαυγεστέρα καὶ ἡ αὔρα ἄφηνεν ψυθιρισμοὺς εἰς τὴν ἠρεμίαν ἥτις ἐκυριάρχει ἐπὶ τῶν ὀρέων.

Αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐφώτιζον ἔτι τὰς κορυφάς, ὅτε ἀφίχθημεν εἰς τὸ τέρμα τῆς ἀνόδου, ἔνθα ἐσχηματίζετο ὁ κόμβος τῶν διακλαδώσεων τῶν ὀροσειρῶν. Εἴχομεν διανύσει τὸ ἥμισυ τῆς ὁδοῦ ἀπὸ Μάκρης εἰς Λιβίσιον. Ὀφείλομεν τώρα ν' ἀκολουθήσωμεν τὴν πρὸς τὰ κάτω κλίσιν καὶ διεύθυνσιν ἵνα κατέλθωμεν εἰς τὴν βαθεῖαν κοιλάδα, τὸν Κάμπον.

Ὅτε ἀφίχθην εἰς τὴν οἰκίαν τῆς φίλης μου, ἥτις μὲ ἀνέμενε πρὸ τῆς θύρας, διότι σπεύσαντες ἄλλοι εἶχον εἰδοποιήσει αὐτήν, μόλις ἠδυνήθην ν' ἀνέλθω τὴν κλίμακα καὶ ἐρρίφθην ἐπὶ τοῦ σοφᾶ. Ἔλαβον ὀλίγην τροφὴν καὶ ἀπεσύρθην ἵνα κατακλιθῶ ἀμέσως πεπεισμένη ὅτι ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας θὰ ἔκειτο μὴν κλινήρης ἐκ τῆς κοπώσεως!

Ἀλλὰ τὴν ἐπομένην πρωΐαν δέσμαι χρυσῶν ἀκτίνων εἰσδύσασαι ἐκ τῶν ὑάλων τοῦ πρὸς ἀνατολὰς παραθύρου τοῦ δωματίου μου ἐπλήρωσαν αὐτὸ φωτός. Ἀνετινάχθην ἐκ τῆς κλίνης μου καὶ ἤνοιξα διὰ μιᾶς τὰ ἕξ παράθυρα τοῦ δωματίου μου ἵν' ἀναπνεύσω, ἵνα εὐφρανθῶ καὶ ἀπολαύσω τὴν δρόσον τῆς πρωΐας, ροφῶσα σταγόνα πρὸς σταγόνα τὴν ἡδύτητα αὐτῆς. Εἰσέπνεον ἀπλήστως καὶ ἠσθανόμην τὴν αὔραν νὰ μὲ θωπεύη, τὴν εὐεξίαν νὰ καταλαμβάνη τὸ σῶμα μου. Ἐμέθουν ἐκ τοῦ ἀρώματος τῶν πεύκων, ἐκ τοῦ ἀπλέτου φωτός, ἐκ τῆς αἰθρίας τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς διαυγείας τῆς ἀτμοσφαίρας ἐκ τῆς μελωδικῆς φωνῆς τῶν πτηνῶν, ἅτινα ζωηρὰ καὶ εὔθυμα ἐπέτων ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον. Μετέβαινον ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἕτερον παράθυρον ἵνα διακρίνω τὸν περιβάλλοντα ὁρίζοντα.

Βαθεῖα, τερπνὴ καὶ κατάφυτος κοιλὰς ἐξετείνετο πρὸ ἐμοῦ περιβαλλομένη ὑπὸ τριπλῆς σειρᾶς ὀρέων. Πρὸς ἀνατολὰς μεγαλοπρεπής, οὐρανομήκης, ὑψοῦτο ὁ Κράγος εἰς τριῶν χιλιάδων ποδῶν ὕψος, καὶ ἐντεῦθεν πρὸς μεσημβρίαν διεγράφετο ὡραία κωμόπολις, ἀναπεπταμένη εἰς τοὺς ἀνέμους καὶ ἐκτεθειμένη εἰς τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας. Εἶναι τὸ Λιβίσιον ἢ ἀρχαία Καρμηλισσός. Φέρω τὸ βλέμμα εἰς τὴν κοιλάδα, τὸν Κάμπον, ὡς λέγουσιν. Αἱ οἰκίαι τὸ πλεῖστον διώροφοι, εἶναι ἐν τῷ μέσῳ περιπεφραγμένου κήπου, ἀμπελῶνος, ἔστιν ὅτε καὶ ἀγροῦ. Οἱ κάτοικοι μὲ τὸ πρῶτον ᾆσμα τῶν πτηνῶν ἐγείρονται, ἄλλοι μὲν μεταβαίνοντες ἀπὸ πρωΐας ἔφιπποι εἰς Μάκρην, ἄλλοι δὲ εἰς τὰ κτήματά των. Τελεία εἰκὼν ἀγροτικοῦ βίου. Ἐνταῦθα λησμονεῖ τις ὅτι ὑπάρχει ἄλλος κόσμος. Οὔτε θόρυβος ἢ κίνησις ἁμαξῶν, σιδηροδρόμων, ἀτμοπλοίων. Οὔτε πλατεῖαι καὶ δημόσιοι κῆποι, οὔτε θέατρα ἢ καφὲ - σαντὰν καὶ τὰ παρόμοια. Καὶ ἀφίνομαι εἰς συλλογισμούς, ἂν θὰ ἠδυνάμην νὰ μεταλλάξω τὸν βίον τοῦ Ἄστεως πρὸς τὴν ἐρημικὴν ταύτην γωνίαν, ἐν ἡ ἥσυχος, γαλήνιος, φυσικὴ ἄνευ μεριμνῶν, πόθων καὶ ἐλπίδων, ἄνευ πικρῶν δοκιμασιῶν θὰ ἐτελείωνεν ἡ ζωή! Αἴφνης ἐκ τῶν διαλογισμῶν τούτων μὲ ἀποσπᾷ βιβλίον ἐφ' οὗ πίπτει τὸ βλέμμα μου: «Ἀττικαὶ Νύκτες». Ποία ἔκπληξις! Μέχρις ἐδῶ διεχύθησαν οἱ πνευματικοὶ σπινθῆρες τοῦ γλυκυλάλου ἀοιδοῦ μας Σπ. Βασιλειάδου! Ἐθαύμασα τὴν φίλην μου ἥτις μετὰ τόσων ἐτῶν βίον πρακτικὸν καὶ περιωρισμένον, ὡς ἐκ τοῦ περιβάλλοντος αὐτήν, κατώρθωσε νὰ διατηρήση τὸν πόθον τῆς ἀναγνώσεως καὶ μαθήσεως καὶ τὴν πνευματικὴν ἀπασχόλησιν.

Ζωηρά, φιλομειδής, ἔρχεται ἐκπλαγεῖσα ὅτι μὲ εὗρεν ἐγερθεῖσαν. Διέταξε καὶ μοὶ ἔφερον κύαθον βαλσαμώδους γάλακτος καὶ μὲ ἠρώτησε συγχρόνως ἂν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ δεχθῶ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐπισκέψεις διότι εἶχε γνωσθεῖ εἰς ὅλους ἡ ἔλευσίς μου καὶ ἐπεθύμουν νὰ μὲ ἐπισκεφθῶσι. Θὰ ἤρχοντο ἐν σώματι οἱ διδάσκαλοι, οἱ ἰατροὶ καὶ δικηγόροι — οἱ λόγιοι πρὸς τὴν λογίαν. Προθύμως ἐδέχθην.

Καίτοι ἦτο Ἰούλιος μήν, οἱ ἐπισκέπται μου ἔφερον μέλαιναν ἐξ ἐριούχου ἐνδυμασίαν καὶ ρενδιγκόταν. Ἤρκεσε τοῦτο ἵνα ἀντιληφθῶ ὑπὸ ποίαν σοβαρότητα περιβάλλουσι τὸ ἀξίωμά των, ποίαν σπουδαιότητα δίδουσιν εἰς τὴν ἐπίσκεψίν των, καὶ ποίαν ἠθικὴν ἐπίδρασιν ἐννοοῦν νὰ ἐξασκῶσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Εὑρισκόμην λοιπὸν πρὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἥτις ἐφορεύει ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος.

Οἱ ἐπισκέπται μου ἔθιξαν κοινωνικὰ ζητήματα καὶ ἰδίᾳ περὶ τῆς θέσεως τῆς γυναικὸς ἐν τῇ ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ. Διάφοροι ἦσαν αἱ γνῶμαι τὸ πρῶτον καὶ ἡ συζήτησις ἐγένετο ζωηρά, ἀλλ' ἐν τέλει ἐν ὁμοφωνίᾳ ὑπήχθησαν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ μόρφωσις καὶ ἐξύψωσις τῆς γυναικὸς τὸν οἶκον καὶ τὴν κοινωνίαν διαπλάττει, καὶ ὅτι βεβαίως πρέπει ἡ γυνὴ νὰ ἐργάζηται ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὑπὲρ παντὸς φιλανθρωπικοῦ ἔργου. Πάντες δ' ἐφαίνοντο ἐνήμεροι καὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν τῶν ἐν Ἑλλάδι, ἅτινα μετὰ πλείστης μερίμνης παρακολουθοῦσι. Τελειόφοιτοι τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τοῦ Διδασκαλείου Ἀθηνῶν, διατηροῦσιν ἐν τῇ ὁμιλίᾳ των γλῶσσαν ἄμεμπτον, καθαράν, μὲ τὴν γραμματικὴν καὶ τὸ συντακτικὸν ὡς θὰ ἔλεγον οἱ ἐν Ἀθήναις χαριεντιζόμενοι. Κατορθώνουσι δὲ ν' ἀποφεύγωσι τὴν τραχεῖαν καὶ σεσυρμένην προφορὰν ἥτις ἐπικρατεῖ ἐν Μάκρῃ καὶ Λιβισίῳ. Τοιούτους εἶχον ἐπισκέπτας τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς μου, τὸ Σάββατον.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ συνήθιζαν οἱ γονεῖς μας στὴν πατρίδα, νὰ μετακομίζουν ἀπ' τὴ Μάκρη στὸ Λιβίσι γιὰ νὰ περάσουν τὸ καλοκαίρι στὰ κτήματά τους τοῦ Λιβισιανοῦ κάμπου. Οἱ μετακομίσεις ἄρχιζαν τὸν Μάϊο καὶ συμπληρώνονταν ὡς τὸν Ἰούνιο, ἀνάλογα μὲ τὶς ἀσχολίες κάθε οἰκογενείας.

Θυμᾶμαι ἀμυδρὰ τὶς μετακομίσεις αὐτές. Γίνονταν μὲ ζῶα, ἀλλὰ οἱ περισσότεροι πήγαιναν πεζῆ καὶ πολλοὶ ἦταν φορτωμένοι. Ξεκινοῦσαν ἢ τὴν αὐγὴ γιὰ νὰ πᾶνε πρὶν τοὺς πιάση ἡ ζέστη ἢ τὸ ἀπόγευμα γιὰ νὰ φθάσουν κατάκοποι ἀργὰ τὸ βράδυ.

Ὁποια ὥρα ὅμως καὶ νὰ πήγαιναν, οἱ δουλειὲς ποὺ περίμεναν τὶς νοικοκυρὲς ἐκεῖ ἦταν πολλές. Φυσικά, δὲν ὑπῆρχε καιρὸς νὰ μαγειρέψουν καὶ εἶχαν μαζί τους ἕτοιμα φαγητὰ γιὰ τὴν πρώτη μέρα.

Σήμερα θὰ σᾶς γράψω γιὰ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ πρόχειρα φαγητὰ ποὺ συνήθιζαν νὰ τρώνε τὶς μέρες τῆς πολλῆς δουλειᾶς. Ἔβραζαν αὐγὰ σφικτὰ ὅπως κάνομε καὶ τώρα στὶς ἐκδρομές μας, ἀλλὰ τὰ σέρβιραν διαφορετικά. Τὰ ἔκοβαν σὲ ψιλὰ κομματάκια καὶ τ' ἀνακάτευαν μὲ ἀρκετὸ τριμμένο τυρὶ μέσα σὲ μιὰ βαθειὰ σαλατιέρα ἢ σουπιέρα. Σ' αὐτὸ τὸ μῖγμα προσέθεταν καὶ ψιλοκομμένο φρέσκο κρομμύδι, τὸ κοκκάρι μόνο, ἢ ξερό, ἂν δὲν εἶχαν.

Ἦταν ἕνα νόστιμο καὶ ὀρεκτικὸ φαγητὸ γιὰ νὰ μὴν ἀναφέρω τὴ γνωστὴ θρεπτικότητά του.

Μὲ αὐγὰ ἔκαναν ἀκόμη ἕνο πολὺ νόστιμο φαγητό, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν γινόταν τόσο πρόχειρα. Ἡ παρασκευή του ἀπαιτεῖ νὰ σταθῆ ἡ νοικοκυρὰ λίγο στὴν κουζίνα.

Ἔκοβαν πολλὰ κρομμύδια μέσα σ' ἕνα τηγάνι καὶ τὰ τσιγάριζαν καλὰ μὲ βούτυρο. Ὅταν ξανθαινε τὸ κρομμύδι, ἔρριχναν μέσα ἀρκετὰ αὐγὰ καὶ τ' ἀνακάτευαν. Οἱ περισσότεροι τὰ ἔτρωγαν ἔτσι. Ἄλλοι ἔβαζαν καὶ φρέσκια ντομάτα. Ὅπως κι' ἂν γίνη ὅμως, εἶναι πολὺ νόστιμο. Ἕνας μεζές, ποὺ τὸν ἔκαναν καὶ πολλοὶ ἄνδρες, στοὺς ὁποίους ἄρεσε ἰδιαίτερα.

Δὲν σᾶς ἔδωσα τὶς δόσεις στὰ φαγητὰ αὐτά, γιατὶ ὅλες ἀσφαλῶς, θὰ τὶς ξέρετε ἢ ἂν δὲν τὰ μαγειρέψατε ποτέ, εἶναι εὔκολο νὰ τὶς κανονίσετε μόνες σας. Μόνο θέλησα νὰ σᾶς τὰ θυμίσω γιὰ νὰ τὰ ξαναδοκιμάσετε.

Ρ. Β.

ΣΤΑΜΠΟΥΛ

ἡ ξεθωριασμένη βασιλίς

Συνέχεια ἀπὸ τὴν 1 σελίδα

μισμένα νερὰ τοῦ Βοσπόρου πλανιέται ἕνα ἀραχνοΰφαντο πέπλο μαγείας, σὰν ἕνας ἀδιόρατος φερετζὲς ποὺ μισοκρύβει τὶς ὀμορφιὲς γιὰ νὰ διεγείρει τὶς αἰσθήσεις τῶν ἀνθρώπων. Πάνω ἀπ' τὰ νερὰ τοῦ Βοσπόρου γλυστροῦν καινούργια, μοντέρνα καὶ κομψὰ φέρυ μπόουτς, ποὺ μεταφέρουν ἀπὸ τὶς δύο ὄχθες ἀνθρώπους καὶ τροχοφόρα. Μεγάλα, ἄνετα καὶ πολλά, ἐξασφαλίζουν μιὰ τακτικὴ παραδειγματικὴ συγκοινωνία. Μοντέρνα, κομψὰ καὶ κάτασπρα βαποράκια, σὰν μεγάλες θαλαμηγοί, μεταφέρουν τοὺς Πολῖτες στὰ νησιὰ καὶ τὰ πιὸ μακρυνὰ ἀκρογιάλια. Ὁ νοῦς σου πάει στὰ δικά μας σαπιοκάραβα τῆς ἀκτοπλοΐας καὶ θλίβεσαι γιατὶ εἴμαστε τόσο πίσω.

Σὰν φύγει ὅμως τὸ μάτι σου ἀπὸ τὸ Βόσπορο καὶ πέσει πάνω στὴν πόλη, σαστίζεις μὲ τὴν οἰκοδομικὴ ἀκαταστασία καὶ τὸ συνοθύλευμα τῶν ἀλλοπρόσαλλων σπιτιῶν. Ριγμένα τὄνα πάνω στ' ἄλλο, τὄνα δίπλα στ' ἄλλο πάνω στοὺς λόφους καὶ τὶς πλαγιὲς τοῦ παλιοῦ Βυζαντίου, σοῦ δίνουν τὴν ἐντύπωση τῆς ἀπόλυτης οἰκοδομικῆς ἀναρχίας. Στενὰ καλντερίμια συνδέουν τὶς κεντρικὲς ἀρτηρίες μὲ τὰ οἰκοδομικὰ τετράγωνα ποὺ ὁρίσκονται ἀνάμεσα. Ὁ προσανατολισμὸς μέσα στὰ καλντερίμια εἶναι ἀδύνατος. Τὴν σπιτοσυμφόρηση αὐτὴ προσπαθεῖ νὰ τὴν σπάσει ἡ Κυβέρνησις καὶ γκρεμίζει συνέχεια ὁλόκληρα τετράγωνα κι' ὅτι βρεθῆ μπροστὰ εἴτε εἶναι ἐκκλησία εἴτε τζαμί. Λένε πὼς ὅταν περνάει ὁ Πρόεδρος Μεντερὲς μὲ τ' αὐτοκίνητό του οἱ ἰδιοκτῆτες τρέμουν. Γκρεμίστε αὐτὸ τὸ τετράγωνο λέει, καὶ σὲ μιὰ — δυὸ βδομάδες δὲν ἔχει μείνει τίποτα. Τὴν μισὴ ἀποζημίωση τὴν πληρώνουν αὐτοὶ ποὺ μείνανε καὶ ποὺ τὰ σπίτια τους ἔτσι ἀξιοποιοῦνται. Τὴν ἄλλη μισή... θὰ τὴν πληρώσει τὸ Κράτος.

Μέσα ἀπ' αὐτὰ τὰ ρημαδιά, ἀπὸ τὰ γέρικα σπίτια ποὺ προσπαθοῦν νὰ μὴν πεθάνουν, καὶ τὰ μοντέρνα ποὺ δὲν καταβάλλουν καμμιὰ προσπάθεια νὰ μὴ γεράσουν πρόωρα, ξεπετάγεται σὰν μιὰ λαμπρὴ παραφωνία τὸ τεράστιο ὑπερμοντέρνο Ξενοδοχεῖο Χίλτον. Ἕνα καταπληκτικὸ ὑπερπολυτελὲς σπιρτόκουτο ἀκουμπισμένο πάνω σὲ δυὸ κοντὰ τσιμεντοπόδαρα. Ἡ τελευταία λέξη τῆς ἀμερικάνικης ἀρχιτεκτονικῆς, σὲ μοντερνισμὸ καὶ πλοῦτο. Λένε πὼς θὰ γίνει τὸ ἴδιο καὶ στὴν Ἀθήνα, δυὸ βήματα ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολη, γιὰ νὰ κάτσει στὰ στομάχια τῶν Ἀθηναίων σὰν πεπόνι τηγανιτὸ μὲ μαρμελάδα.

Μὲ βραδὺ ρυθμὸ κινοῦνται κάτω ἀπὸ τὰ μαυρισμένα σανίδια καὶ τὶς γκριζωπὲς πέτρες, ἄνθρωποι ποὺ σέρνουν μέσα τους ἀνάλογη διάθεση. Ἡ ζωντάνια, τὸ νεῦρο, τὸ γέλιο, λείπουν ἢ σπανίζουν. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἀλλάζει ἀπότομα ἂν τύχει νὰ περάσει καμμιὰ μοντέρνα Τουρκάλα ποὺ σέρνει πάνω της τοὺς ἑφτὰ λόφους τῆς Ἰσταμπούλ ἢ καμμιὰ ξένη ποὺ περιφέρει τὴν εὐρωπαϊκή της γυμνότητα. Τότε τὰ μάτια ἀστράφτουν, τὸ στόμα ἀνοίγει καὶ ἡ γλῶσσα κόβει ροδάνι, καὶ δὲν χρειάζεται νὰ ξέρεις τούρκικα γιὰ νὰ καταλάβεις τί λένε.

Τὸ Ἑλληνικὸ στοιχεῖο ἀποτελοῦσε μιὰ ὄαση κεφιοῦ καὶ ζωντάνιας μέσα στὴ γκρίζα αὐτὴ πόλη. Λέω «ἀποτελοῦσε» γιατὶ τώρα ζεῖ σὲ μιὰ συνεχῆ ἀγωνία γιατὶ δὲν ξέρει πῶς θὰ ξημερώση αὔριο. Τὰ ξεσπάσματα κεφιοῦ δὲ λείπουν (Ρωμηοὶ εἶναι, πῶς νὰ γίνει) ἀλλὰ ἐκδηλώνουνται μόνον ὅταν τέσσερις γεροὶ καὶ κουφοὶ τοῖχοι τοὺς προστατεύουν ἀπὸ τὰ ζηλιάρικα μάτια. Τὰ θορυβώδικα Ἑλληνικὰ κέντρα δὲν ὑπάρχουν πιά. Οὔτε ἀκούγονται τὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια ποὺ ἄρεσαν τόσο σὲ Ἕλληνες καὶ Τούρκους. Τὸ πέπλο τῆς κατάθλιψης ἔχει ἁπλώσει παντοῦ, καὶ οἱ πρῶτοι ποὺ νοσταλγοῦν τὴν παλιὰ ζωντάνια τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ Τοῦρκοι (αὐτοὶ ποὺ δὲν εἶναι ζηλωταί) καὶ οἱ ξένοι.

Οἱ ἀπέραντοι λεωφόροι ποὺ ἀνοίγουνται, τὰ τεράστια ἔργα ποὺ κατασκευάζουνται, τὰ ὑπερμοντέρνα ξενοδοχεῖα καὶ τὰ λαμπρὰ βαπόρια, μάταια πασκίζουν νὰ ὑποκαταστήσουν τὴν εὐψυχία καὶ τὴν ζωντάνια ἑκατὸ χιλιάδων Ἑλλήνων ποὺ ἀντιστάθηκαν καὶ κυριάρχησαν πάνω στὴν καταλυτικὴ δύναμη δυόμισυ ἑκατομμυρίων μοιρολατρῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Κατακαημένη Πόλη, νὰ μὴ σὲ δοῦν οἱ Πατεράδες μας, ἔτσι ὅπως κατάντησες.

ΠΛΑΤΩΝ Β. ΜΟΥΣΑΙΟΣ

ΣΠΑΝΙΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
ἈΓΓΕΛΟΣ ΖΑΜΠΑΚΗΣ,
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 5
Τηλ. 614.531 — Ἀθῆναι

ΚΩΝΣΤ. ΚΟΦΤΕΡΟΣ
ΞΥΛΕΜΠΟΡΟΣ
ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΥ 14
Τηλ. 474.411 — ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Σὲ μιὰν ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ Συλλόγου μας: Οἱ δεσποινίδες Μυρτὼ Δουλῆ, Ρένα Πανηγύρη καὶ Ἀφροδίτη Χ''Κωνσταντίνου φοροῦν ἀπὸ ἕνα μαντῆλι κι' ἕνα πουκνὶ τῆς πατρίδος